

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre..... 4 frt.
Fél évre..... 2 „
Negyed évre..... 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:
minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
NÉMETH BÉLA.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.
Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papir-
nak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok vis-zaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két héti
visszaadottnak.

Az Isten haragja.

Elbeszélés. Irta Németh Béla.

(Folytatás.)

VI.

Egy unalmas órában, mikor már egyáltalában nem akadt más tennivaló, Gyula arra a rendkívüli dologra vetemedett, hogy könyvet vett a kezébe és olvasni kezdett.

Valami stüldő filozófnak az okoskodásai voltak.

Gyula hatalmasakat ásitott olvasás közben, hanem egy hely mégis megragadta figyelmét.

„Minden órának szakaszd le virágát — mondá itt régibb bölcsék nyomán a könyv szerzője — mert ha te le nem szakítod, a virág elhervad, vagy jön utánad okosabb ember, a ki majd leszakítja!”

„Lelkemre! — kiáltott Gyula, a könyvet félredobva — ennek az embernek igaza van. Minden órának szakaszd le virágát! Mirevaló is volna sajnálni egy virágot? Hiszen úgyis elhervad, vagy leszakítja más. Úgy van, minden virágot, mely utamba akad, magam fogok leszakítani!”

Egy fiatal embernek, ki oly gazdagság hírében áll, mint Gyula állt, sok virág akad útjába.

S Gyula hű maradt elvéhez, leszakított minden virágot, nehogy maguktól hervadjanak el.

Hanem ez sem tartott örökké. A városi virágok

megismerték a veszélyes virágtépőt, s nagyon kezdtek óvakodni tőle.

Azt gondolták, hogy mégis csak jobb, ha úgy hervadnak el maguktól.

Hanem azért Gyula sem esett kétségbe.

„Annál jobb — mondá. — Ugyis nagyon meguntam már ezt a sok művirágot. Hódításaim koszorúja annál szebb lesz, ha egy-két természetes, mezei virágocskát is fűzhetek belé.”

Néhány nap mulva Gyula azzal lepte meg jó czimboráit, hogy elutazik a fővárosból. Azok persze megijedtek ezen de nagyon. Hogy is ne! Egyszerre vége lesz akkor a sok jó potyának.

Mindent elkövettek, hogy lebeszéljék Gyulát szándékáról, hanem Gyula hajthatatlan maradt. Azt mondta, hogy megrongált egészsége okvetlenül megkíván egy kis levegőváltoztatást.

„Hát aztán hová mégy?”

„Még magam sem tudom. Majd ahol legalkalmasabbnak találom a levegőt.”

Magában pedig ilyenformát gondolt még hozzá:

„És ahol legszebbnek találom a virágokat.”

* * *

Egy pár nap múlva Gyula csakugyan elhagyta a fővárost.

Egész kis körutat tett a vidéki városokban, s végre abban a városkában állapotott meg, hol ismerőseink, az öreg Hantos és Balogné laktak.

Itt találta legalkalmasabbnak a levegőt.

Még megérkezése napján egy kis szemle-utat tett a városkában. A városka „virágjai“ felől akarta magát tájékoztatni.

Több szép virágot fődözött föl, hanem egy sem ragadta meg a figyelmét annyira, mint az, melyet egy kis fehér ház kicsi ablakában pillantott meg más közönséges, mindennapi virágok, muskátli, rozmaring, viola, s más ilyenek között.

A szép virág esetleg éppen kitekintett az ablakon, s a fiatal Deng látott egy olyan szende angyalarczot, melynek láttára még az ő elfásult lelke is fölmelegedett kissé. Hanem az is csak egy elfajult léleknek fölmelegedése volt, mely semmi nemes érzelmet sem tudott már sem felébreszteni, sem táplálni.

„Ezt nevezem aztán talált kincsnek — mondá magában. Ezért már érdemes lesz egy kicsit fáradni.“

Ez a talált kincs Balogné leánya, Juliska volt.

* * *

Ettől a naptól fogva Gyula mindennap háromszor-négyszer elment a Juliskák kis háza előtt, néha többször is.

Előbb-utóbb szemébe kellett tűnnie Juliskának.

A tagadhatlanul csinos ifjú ily gyakori látása nem téveszthetné hatását oly egyszerű, gyermeteg-kedélyű leányra, mint Juliska volt, valamint nem tévesztheték hatásukat azok az epedő pillantások sem, melyeket a csinos fiatal ember vetett az ablakra.

Juliska, talán a nélkül, hogy maga is tudta volna, érdeklődni kezdett az ismeretlen ifjú iránt, s egészen megszokta, hogy napjában többször ott lássa elhaladni az ablakuk alatt, a mikor a szemek mindig találkoztak egy pillanatra, s ilyenkor Juliska úgy el tudott gondolkozni valamin; hogy min, azt maga sem tudta volna megmondani.

Néhány nap múlva már időről-időre várta a csinos fiatal ember érkezését, s ha az soká váratott magára, Juliska szinte rosszul érezte magát, a munka sehogy sem akart menni, minduntalan kitekintgetett az utczára.

Egyszer a fiatal ember leemelte a kalapját, s udvariasan köszönté Juliskát. Juliska hirtelen elkapta a fejét, a vér arcába szökött, kezében reszketett a kötötű, olyan furesán, de olyan nagyon furesán érezte magát.

Ékesszavú poéták olyanformán magyaráznák meg ezt az állapotot, hogy a minden leányszívben lappangó szerelem szikrája lánggra lobbant Juliska szívében.

Már hogy csakugyan lobbant-e vagy nem lobbant, azt majd meglátjuk, hanem annyi bizonyos, hogy Balogné asszonyom úgy vette észre, mintha a Juliska kötése nagyon lassan szaporodnék.

VII.

A fiatal Dengnek ilyen dolgokban tapasztalt szeme nagyon jól észrevette a hatást, mit a szép virágnál lassankint keltett, s ezzel a hatással teljesen meg volt elégedve.

Már most csak alkalom kell, hogy megismerkedhessék vele.

Az alkalomra sem soká kellett várakozni.

Mindössze a legközelebbi vasárnap.

Balogné egyetlen vasárnap sem engedte volna el leányának a templomba menetelt.

Menjen és imádkozzék. Egy szegény árva leánynak mindig van miért imádkozni.

Ezen a vasárnapon is beült Juliska csak úgy mint máskor, rendes helyére, a harmadik padba, s már éppen elakarta kezdeni kis imakönyvéből az „Árva leányok imáját“, mikor tekintete véletlenül a tulsó oldalra esett, a hol a férfiak szoktak ülni, s ott ismeretlen ismerősét, a mindennapos utcai látogatót, a csinos fiatal embert pillantotta meg.

Már akármily süldő-poétás is, de csak el kell mondanunk, hogy a Juliska szive hevesen kezdett dobogni, gyorsan visszafordítá tekintetét imakönyvére, de csak sehogy sem akart menni az „Árva leányok imája“, sőt elég nem szép biz az, hanem már az igazság kedvéért mégis csak be kell vallani, hogy az imakönyvben éppen azon a lapon volt egy szentnek a képe, annak az arcza most szakasztott olyan volt, mint azé a fiatal emberé, legalább olyan volt a Juliska szemében.

Szegény Vilmos is ott ült a férőpadok egyikében. Szemei, mint rendesen, Juliskán fűgtek. Nem győzött csodálkozni, hogy Juliska csak nem fordít az imádságos könyvben, hanem folytonosan ugyanazt a lapot nézi az egész mise alatt, holott máskor tíz lapot is végig imádkozik.

A mise végén a hivek kiballagtak a templomból. Ilyenkor Vilmos oda szokott csatlakozni Juliskához, s hazáig kíséri.

Hanem most elkésett. Mikor ő kiért a templomból, már akkor Juliska mellett ott volt egy cifraruhás fiatal úr, a kít Vilmos nem ismert.

Persze, hogy szörnyen rosszul esett ez Vilmosnak. Mindenféle gondolatokkal tépelődve ment haza. Olyan kedve lett volna az öreg Hantosnak azt mondani:

„Hej! Miska bátyám, kutya van a kertben!“

Hanem hát csak mégsem mondta.

(Folytatása következik.)

A koldusnő.

(Beranger).

Hullong a hó; a templomajtóban

Egy öreg asszony térdepel;

Szél járja át ruhája rongyait,

Egy kis kenyérért esdekel.

Tapogva jár ide magánosan,

Tél és nyár megtalálja itt;

Szegény nem lát, világtalan:

Ah! adjunk neki valamit!

Tudjátok-e, hogy e sápadt, sovány,

Öreg anyóka ki vala?

A világvárosok színpadjain

Hódítá egykor bájdala.

Könyben, mosolyban, az ifjú szivek

Miként imádták bájait!

Üdvről ábrándozott mindegyike.

Ah! adjunk neki valamit!

Midőn színházból haza kocsizott,

Robogva az utczákon át,

Hányszor hallá száz meg száz ajakról

A tetszésnek harsány zaját!?

Díszes hintájából kiemelni,

Hallhatni varázsszavait,

Hány versenyző állt kapuja előtt?! . . .

Ah! adjunk neki valamit!

Lakása mily fényes, nagyszerű volt,
 Midőn aratta a babért!
 Szobákban díszes, drága bútorok,
 Mindenik egy kis kincset ért.
 Lakomáin hány dicsköltő ívá
 Aranyszínű italait?!
 — A fecske fészket rak mindenüvé. —
 Ah! adjunk neki valamit!

Egyszer áthült; szép hangja megtörött,
 Szemevilága elveszett;
 Azóta itt a templomajtóban
 — Husz éve már — hogy kéreget.
 Nem nyújtá az a kéz a szegénynek
 A szánalom filléreit,
 A melyet most remegve nyújt felénk.
 Ah! Adjunk neki valamit!

Éles fagy metszi fájó tagjait,
 Teste hidegtől dermedett;
 Remegve forgatja az olvasót,
 Melyet egykor kinevetett.
 Hogy szívében annyi kínok között
 Vigasztalá válhassék a hit,
 Hogy higgyen Istenben, kihez könyörg:
 Ah! adjunk neki valamit!

Kunfalvy Nándor.

A táncziskola.

(Képpel a 100-ik oldalon.)

„Van szerencsém a mélyen tisztelt közönséggel a legudvariasabban tudatni, hogy Londonban, Párisban, Berlinben, Szt.-Péterváron és más világvárosokban tett körútam után, mely alkalommal több bájos herceg- és grófkisasszonyokat voltam szerencsés minden divatos tánczra betanítani, ide érkeztem, s tánczórám a „Zöld kanári“-vendéglő dísztermében jövő vasárnap megkezdem.

Számos látogatást kér

Kelt Piripócsou, május 16.

Szőcske Balambér,
tánczmester.

Ezt tudatják a mélyen tisztelt közönséggel azon piros, zöld és kékszinű falragaszok, melyek egy szép reggelen Piripócs minden szöglet-házának falán ott díszelnek.

Szőcske Balambér, a kedves tánczmester megérkezett.

Mert ő ismert ember már itt.

Minden esztendőben elnéz erre, miután „európai körútját“ bevégezte. Szt.-Pétervár, Berlin, London, Páris után Piripócs következik nála, a hol alig is győznek várni megérkezéte, különösen azok a kiasszonykák, kiknek ő adja meg a világbalépés első föltételét, a tánczolni tudást. Mert hol lép a leány világba? mikor először megy bálba. Oda pedig csak nem mehet, ha nem tud tánczolni?!

Alig is várják, hogy jöjjön az a vasárnap, s Szőcske úr megkezdje velük a tánczórákat. Velük mennek a mamák is, hogy saját szemükkal gyönyörködhessenek szép leányaik kecses mozdulataiban, s saját szemükkal győződjenek meg a haladásról, mit leányaik óráról órára tanúsítanak.

Mire a tanfolyam véget ér, pompás tánczosnő valamennyi, s Szőcske úr hízogóleg sügja mindegyiknek:

„Biztos lehet kegyed, hogy valamennyi bálon kegyed lesz a bálkirálynő!“

A kedélyes tánczórák egyikét sikerült képben mutatjuk be olvasóinknak.

A cserfa élettörténete.

— Elbeszélés. —

Ozoray Árpádtól.

(Folytatás.)

II.

Ekkép multak az évek, apróbb küzdelmek, s fokozódó örömei között.

A fiatal cserfának azonban örömei között fájdalmi is voltak, mint minden embernek, állatnak, s növénynek a világon; mert neki is voltak ellenségei, melyektől még az édes anyatermészet sem tudta őt megoltalmazni.

Vagy talán azért nem oltalmazta, hogy meg legyen edzve az idővel őt érhető nagyobb veszélyekre, fájdalmakra?

Ki tudná meghatározni az édes anyatermészet böles előrelátását?

Egyik, nem a legkisebb fájdalmat kellett cserfának eltűrnie a „törös“ legyektől, melyek kiváló kedvteléssel szurdalják meg a fiatal cserfaleveleket, s a csipésükkel bebocsátott állati méreg a levelek életnedűjével egyesülvén, daganatokat idéz elő, melyek aztán az időtől megérlelve változnak az emberi ipar céljaira annyira keresett „g u b a c s o k k á.“

Ez azonban a többivel együtt még kiheverhető volt, de aztán bekövetkezett az az idő is, midőn a fülemile odaszállt a cserfa koronájára, estalkonyon, s hajnalhasadtával mélabús ábrándos dalait csattogtatva; az az ifju cserfa úgy örült a szép daloknak, s nem sok időbe került, hogy szerelmes lett a bájosdalú szép kis madárba, feledve a „törös“ legyek borzasztó csipései által naponkint szaporodó daganatokat, sőt még a vele átellenben begyeskedő jegenyefát is, melynek karcsú, egyenes növéstét pedig már-már irigyelni kezdte.

Hogy a szerelem gonddal jár, azt mondanunk sem kell. Tapasztalta ezt az ifju cserfa is, mert a madárka, bár ő mindent adott neki, mi tőle telhetett: illatot, s harmatot, melylyel a dalnok szomját olthatta, sőt ha a zivatar épen ott érte a cserfa lombjaiban, ott még oltalmat is talált, mégis mindennap elszállt, messze, messze, a nélkül, hogy a cserfa tudta volna hová; mennyi gondot, mennyi but okozott ezzel a fiatal fának, de az mégsem tett soha szemrehányást csapodár dalnokának, mert csak örülni tudott, midőn vissza-visszatért, s csattogó dalával hízelt neki.

Azonban a dalos fülemilén kívül odaszállt gyakran a rigó is cserfának megerősödött vállára; de ezt a madarat már nem fogadta oly szívesen, mint a dalnokot, s nem is epedett utána, midőn továszállt, sőt mintha ellenszenvvel viseltetett volna gyakori látogatója iránt, pedig még nem tudta, hogy ez is fájdalmat okozand neki; az igaz: csak testi fájdalmat, a vállára rakott élősdi f a g y ö n g y g y e l, mely mind mélyebbre vájta be magát a fa izmos testébe, míg végül kihullott, tátongó nagy sebet hagyva maga után.

De az ily sebek begyógyításáról is gondoskodott a jó anya-természet: elhozta a szenvedőnek a vad-méhéket, s azok a tátongó nyílásba rakván sejtjeiket, azokba szorgalmasan hordogatták a virágokból gyűjtött illatos, édes mézet, s most már az ifju lovag esemegével is kedveskedhetett bájos dalnokának.

Azonban a hűtlen dalnokot még ez a kedveskedés sem tudta maradandóan a mindenben kedvét kereső fiatal fához lánczolni, mert biz a kis csapodár most is, mint azelőtt, elröptült, midőn kedvére kidalolta magát

a dús cser-lombok között, s jóízűen lakmározott az illatos édes mézből, minővel pedig alig kedveskedhetett neki az őserdőnek bármelyik más lakója.

Igy van az: hűség és hála még a növény- s madárvilágban sem egészen otthonos erények! . . .

(Folytatása következik.)

közelében fekszik, a nagymártoni vagy németesen matterdorfi állomástól másfél órai távolra.

Ha e sasfészek meglátogatására szánjuk magunkat, nagy fáradsalmakat kell legyőznünk. Eleintén nagyon meredek az út, valódi kapaszkodó, mely a majdnem egészen különálló kúpidomú s ezer lábnyi magas várhegyen balra csavarodik felfelé, mind szebb kilátással kecseg-

A tánciskola. (Szövegét lásd a 99-ik oldalon.)

Fraknó vára.

(Képpel a 101-ik oldalon.)

Az Eszterházyak régi várkastélya, híres Fraknó vára az alatta elterülő Fraknóaljával együtt Sopronmegyében, Ausztria határán, a déli vasut

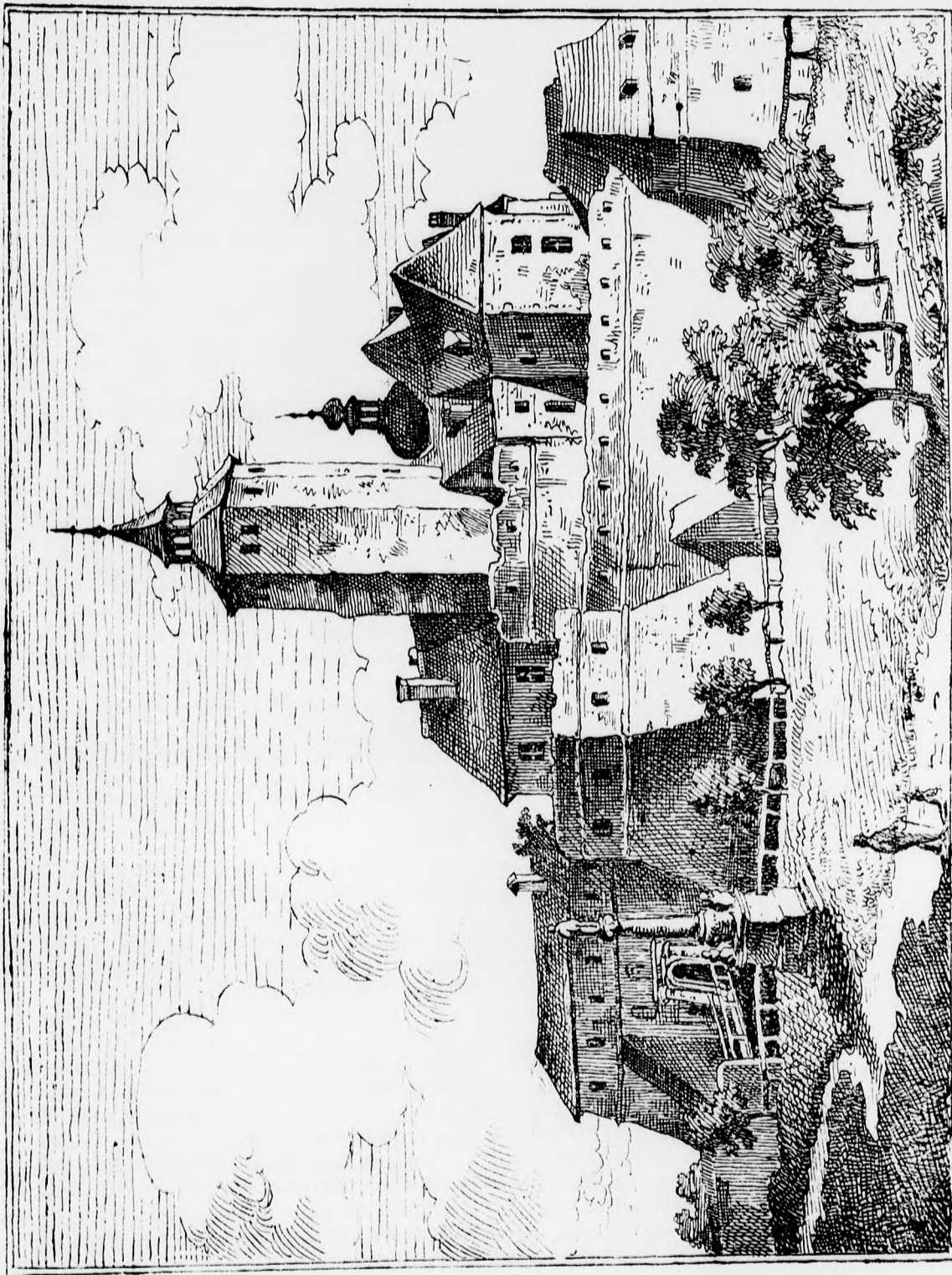
telve, s egyre merészebb képekhez közeledve. Lábaiknál kötörmelék, előttünk és fölöttünk szirtfalak, és ezekből kinőve és velök mintegy összeforrvá a kőfalak, melyek kettős emelkedésben környezik a várat, nem gátolva a természet működését. Mert — miként képtünk is mutatja — háborítatlanul magaslik itt a kőfal tetején egy nyir-

fa; amott fenyő gyökerezett meg és örvend létének; a vár fokán ismét nyárfa daczol a vésszel, és büszkén hirdeti, hogy örvend a világosságnak, míg a másik oldalon tölgy úté ki magát a falból, és vízirányosan zöldül tovább, nem törődve sem saját terhével, sem az alatta meredező mélységgel. Leküzdvén a mászás nehézségét, egy gesztenyefasoron át a vártérre jutunk.

Nyájas völgyek, kéklő fenyvesekkel koszorúzott bér-

herceget, béke idején pedig a kismártoni és eszterházi kastélyokat látta el díszőséggel, mindössze hat emberre olvadt le, s ezek őrzik a várat szokott katonai egyemuhájokban, vörös nagrágban és bakacsban.

A külső kapun belépve a vár előudvarába jutunk, hol egy kis őrház áll. A felvonóhidat, mely hatalmas kőoszlopokon nyugszik, ez idő szerint sohasem bántják, s háborítatlanul haladhatunk át a tíz ölvi mélységű s

Fraknó vára. (Szöveget lásd a 100-ik oldalon.)

czek mosolygnak felénk. Itt egy Mária-szobor emlékeztet a vallás ígéjére; amott már házikók, kunyhók lepik el a hegyoldalt, s egy vendéglő üdítő italokkal és ételekkel kecsgetet. Most csak a vár érdekelt bennünket, s mire kifújtuk magunkat, ott látjuk a herceg granátosait néma mozdulatlanságban ülni a vár kapuja előtt. A híres granátos-ezred, mely hajdan háborúba követte a

legalább is tizenöt ölvi szélességű árkon a szabatosan erődített, bástyákkal támogatott várkapu alá, hol mindent jó karban lelünk. A löréses falak minden irányban czélszerűen alkalmazvák, valamennyi pont fedezve van, s minden arra mutat, hogy e várkastély még hosszú ideig fog dacolni az idők viharával. A megviselhetetlen őrtorony, az ugynevezett fekete torony, mely képtünkön

is jól kivethető — fölöttünk meredez ősi erőben; a homlokzati fülkékben szent István, szent László és a szűz Mária (mint Magyarország védasszonya) szobrai foglalnak helyet. A gótizálás kapuszín magas ívezete tele van régi fegyverekkel, szögekkel ellátott nagy buzogányokkal, különböző kinzó eszközökkel, bilinesekkel; hiszen a régi lörtönökbe, melyek 1848-ig még oly népesek valának, innen szálltak alá. Majd az udvarra jutunk, s elhaladva a vártregek meg a nagy pince mellett, melyben egyebekben kivül a világ legdrágább borát, az 1526-ban szűrt Luther-bort őrzik, a keleti kapu elé kerülünk, mely főbejárásul szolgál. Itt mindjárt a falba alkalmazott márványtábla a vár egyik ura: Eszterházy Miklós nádor és szeretett neje, bedeghi Nyáry Krisztina grófné emlékezetét eleveníti fel. Eszterházy Miklós gróf II. Ferdinándtól kapta e várat, és hatalmasan megerősíté; fegyvertárt építtetett, és megalapítá a híres kincstárt. Pál fia, a vezekényi hősök testvére, folytatá atyja művét, és az osztrák háznak tett bokros szolgálatai fejében maga és örökösei részére hercegi rangot nyert I. Lipóttól, ki azonfölül megengedé, hogy czímerében az L-betűt használhassa. Ennek lovagszobra az udvaron látható, hová a keleti kapun át jutunk.

A kincstárt, melynek kulcsait Kismartonban a hercegi uradalmak főhelyén tartják, csak kivételes esetben, az év bizonyos meghatározott napján, s főrangú vendégek előre tudtuladott látogatásakor nyitják meg. S nincs is szükség rá, mivel a többi termék ritkaságai s maga a vár egészben és részleteiben oly látvánnyal kedveskednek, mely meglepő és feledhetetlen. A termék lakható állapotban vannak, szintűgy a lépcsőzetek és a folyosók is, melyek a különböző osztályokat egybekapcsolják. A legnagyobb termék egyike kétségkívül a másodemeleti nagy ebédlő, hol a magyar orvosok és természet tudósok tanácskoztak és áldomást ittak 1875-ben. Az ó-frank butorzat tizenkét karszéke a tizenkét égijelt hordja kelmején, és pihenésre int, s ha egyre ráülünk, szemben látjuk a vár egykori gazdáját és szeretett nejét, kik kegyesen tekintenek le ránk a falról. Itt vannak gyermekeik is, a vezekényi hősök, Ferencz, László, Gáspár, Tamás, szintén életnagyságban, mord legények, kik kegyelmet adni, kegyelemért esedezni nem tudtak. Két kép a vezekényi ütközetet tünteti fel; ismét egy harmadikon a hősöket már kiterítve látjuk, s amint temetik nagy pompával. Az Eszterházyak ősei, ide értve az Estorásokot, sorban vonulnak el mellettünk, és megszólalásig hűek a huszárok mellképei, kik mint a herceg Eszterházy Pál Antal-alapította huszárezred tisztjei, a hétéves háborúban sok dicsőséget arattak.

A szépek körében valamenynyivel vetekedik Marie Antoinette, kinek arczépe anyjác átellenében függ a Mária Terézia-teremben. Kaczársággal párosult nyíltság ömlik el vonásain, szemei bűvösen mosolyognak, mialatt keblét eltakarni igyekezik. Elég egyszer látnunk, hogy visszaidézzük emlékünkből. A Habsburg-teremben I. Lipót alkotja a központot; e fejedelem, mint ki a család czímerét és czímét gyarapítá, több festményben látható itt, és különös kegyelet tárgya. A németalföldi teremben a németalföldi iskola több becses festményét őrzik; túl rajta ismét finom francia rézmetszetekben gyönyörködhetünk; a spanyol teremnek V. Károly, Izabella királyné, II. Fülöp és Don Carlos adják meg a jelleget; a kínai terem porcellán edényeket, pompás nagy tálcákat, kínai selyemmel borított bútorzatot és fénymázás szekrényeket meg almáriumokat foglal magában. Itt virul az oly ép ágakat hajtott hercegi család terebélyes fája is, s ugyancsak e teremben függ az 1833-ban elhunyt Miklós herceg jól talált arczépe.

A várnak egyik nevezetessége a török kút, melynek kőfaragványos káváját e ezéla épített faház takarja. Ott az iszonyú kerék, melynek mozgatásával a foglyok a több mint száz ölnyi hosszúságú lánczra függesztett vedrekkel merítették a vizet. Nagy mennyiségben tartalmazza a vizet még jelenleg is, de nem használják, mivel külön vezeték látja el a várbán lakókat bőséges vízzel; mégsem hanyagolják el azonban teljesen, mert viszhangja csodálatos, változásban ingerkedik az emberrel, minden szót háromszor, halk suttogást egyszer ismétel, a nevetést pokoli gúnnyal viszonozza, s mondják, hogy a zenét vagy éneket édesded hangokban juttatja a fülhez.

A fraknoi várbán teljes ismeretséget köthetünk az Eszterházy család történetével, s oly tanúkat lelünk, kik lépten-nyomon elárulják, hogy régibb embereinkben nagyobb volt a kitartás s a tényeket teremtő szívósság, a bátorság és visszaszerző erő, mint a mostaniakban. Azok a csataképek, melyek e termeket díszítik, mind az Eszterházyak hőstetteiről regélnek, s az arcok, melyek e régi képekről ránk tekintenek, hatalmasan kifejelett testben lakó lelki erőt, rettenthetetlenséget, határozottságot árulnak el; a török és porosz fegyverek, puskák, pisztolyok, vétek, pánczélok, sisakok, lándzsák, zászlók, huszároltönök, lószerszámok, lövegek és ágyúk, melyek a vártregek és pinczék egy részét egészen betöltik, bizonyára annak jelei csak, hogy e család bekében megbirta őrizni, mit háborúban vérel szerzett volt; a felséges panoráma pedig, mely különösen a másodemeleti termekben elbájolja a nézőt, s egyfelől Bécsig terjed, míg ellenkező oldalon a Fertő tükrét varázsolja elénk, nyilván azt bizonyítja, hogy a kik e vár alapját megvetették, a természet szépségeihez való ragaszkodásukban elég merészek valának daczolni viharral, vésszszel, és az elemekkel is szembeálltak.

Frakno vára és vidéke egyik bájló pontja a magyar hazának, és megérdemli a látogatást.

Vajda Viktor.

Az új „mennyei birodalom.”

Mert valósággal így nevezhetnők Kaliforniát, ha tekintetbe vesszük, mily nagy számmal vannak ott khínaiak.

Előbbi számainkban leirtunk már egy kaliforniai khínai színházat, bemutattuk a kaliforniai opiumbarlangokat, melyeknek létrehozataláért szintén a mennyei birodalom polgárait illeti meg a dicsőség, meg egy kis emberséges huszonöt; most a kaliforniai khínaiakról általában — szándékunk beszélni.

Kalifornia aranyos országának a fehérek és khínaiak csaknem egyenlő mérvben urai. Kaliforniában, s különösen a fővárosban, San Franciscóban amyi a khínai, hogy a ki például meg akar ismerkedni a mennyei birodalom sajátságaival, az ne menjen Khínába, hanem menjen San Franciscóba.

Én is úgy tettem. New-Yorkban 244 kemény dollárért menetjegyet váltottam, s vasútra ültem. Egy heti gőzkocsizás után a tengerparton voltunk; még egy kis gőzhajózás, s megérkeztünk San-Franciscóba, mondjuk Uj-Pekingbe.

Semmi kétség. San-Franciscó Uj-Peking, nem kevesebb, mint 30,000 khínai lakossal, kik San-Franciscónak egy teljesen khínaias kinézésű részében laknak. Tarka, khínai modorban épült házsorok, zöldre festett cifra erkélyekkel és verandákkal, melyek alatt tarka lampionokat és papírsárkányokat lóbál a szél, akárcsak Pekingben. Utakon és utcákon egymás hátán hemzseg a tömördek ember és állat, mely utóbbiak közt a kutyák és patkányok különösen nagy számmal szerepelnek.

A khíni városrészt egy valóságos fekete folt San-Franciscóban, olyan, mint a zsidóváros Prágában, vagy mint a cigány városrészek a magyar városokban. A szűk utcák mindenféle piszokkal, rondasággal telvél; minden lépten-nyomon szemétrakások, esonthalmazok zárják el az ember elől az utat.

A világosság csak igen gyéren hatol a keskeny zsákutcákba, szűk udvarokba. A házak magasak, többemeletesek, megrakva mindenféle erkélylyel, tornáccsal, balkonnal úgy, hogy csoda, hogy össze nem roskadnak alattuk.

A házak csupa khíni lakókkal tömve, fehér ember nem igen vetemedik arra, hogy ide jöjjön lakni. A khíni városrészen van egy szálloda is, 60 szobával, s e hatvan szobában nem kevesebb mint 1500, mondó ezeröttszáz khíni lakik. Minden szoba apró czellákra van osztva, mint valami méhkas, s az apró czellák mindegyikében 2—4 khíni szorong. Még a pinczelukák is apró rekeszekre vannak osztva, oly aprókra, hogy egy ember nagy nehezen összezsugorodhatik bennük. Egy ily lukat egy éjjelre két ember bérel ki, s felváltva alsznak olyanformán, hogy az egyik alszik estétől éjjelig, mialatt a másik az utcákon barangol. Éjjelkor eljön fölrázni mennyei felebarátját álmaiból, s akkor aztán szerepet cserélnek. A ki eddig aludt, most mehet sétálni, a másik meg lefekszik.

Nappal pedig e lukakban végzik munkájukat. Szivarokat készítenek, cipőiket faldozzák, vagy ruháikat tisztogatják.

Érdekesek itt a khíni vendéglők tarka czímtábláikkal, melyeken a legbolondabb alakok, ákombákomok vannak pingálva. A vendéglők rendszeren az emeletekben vannak, még pedig minél elegánsabb, annál magasabban. A negyedik emeleti vendéglők a mennyei birodalom előkelőbbjei részére vannak berendezve. A termekben tarka papírlámpák, üvegcsillárok függnek, köröskörül állványok, melyeken finom porcellántálakban van főlhalmozva minden, a mit egy khínainak szeme-szája csak kívánhat. A mellékszobákban kényelmes divánok kínálkoznak az opiumélvezők részére.

A khíniak étlapja különben itt sokkal gazdagabb, mint a fehéreké. A marhahúst nem igen szeretik. Hanem aztán a különféle fajtájú szárított és besózott halaknak száma nincs. Ezeket leginkább szeletekre hasogatva árulják az utcákon.

(Vége következik)

Váratlan atyafiak.

(Képpel a 104-ik oldalon.)

Olyan nagyon régen volt az, hogy talán nem is igaz!

Arszlánkóvi Jakab úr ő nagysága bizonyára maga sem emlékszik már arra, hogy őt valamikor Löwenstein Jákóbnak hívták.

Vagy legalább nem szeret emlékezni, a mit egy cseppet sem lehet rossz néven venni tőle.

Mert Arszlánkóvi úr nagy úr: bankár, a kinek a Wertheimjében halmazával áll a bankó.

Már pedig a bankóhalmazzal együtt jár a nagyságos titulus is.

S Arszlánkóvi Jakab úr ő nagysága teljesen meg is akar felelni a titulusának: nagy házat visz, tetőtől talpig selyemben járhatja a feleségét meg a leányát, fényes estélyeket rendez, melyeken mindig igen díszes urak vannak jelen. Azok a díszes urak is mind valamennyien az ő zsebében vannak adósság képében.

Ilyen körülmények közt bizony nem csoda, ha az ember nem szeret visszaemlékezni arra az időre, a mikor még Löwensteinnek hívták.

Meg nagyon is régen volt már az. Talán igazán el is feledte.

Olyan harmincz esztendeje már annak, a mi testvérek közt is megér harminczötöt, mikor Arszlánkóvi úr még mint Löwenstein Jákób a lengyel zsidók tiszteletreméltó fajtájához tartozott, szalon-öltözék és fénymázás topánok heiyett járt lüsterlebernyegben és ötfontos papucsokban, s mikor még ő viselt olyan bájos loknikat a füle mellett, a minőket most a felesége ő nagysága visel. A mikor még bankóhalmazok helyett csak penészes rézkrajczárokból ment az üzlet, melyeket az élelmes Jákób faluról falura stpoglatva szedett össze.

A krajczárokból lassan hatosok, a hatosokból forintok lettek, s az élelmes Jákób ekkor kiterjeszté üzlete forgalmát szép Lengyelország határain túl is, s addig-addig terjeszkedett, hogy egyszer csak ide került Pestre, a hol hosszú évek alatt nekiczivilizálódott handléből bankárnak, Löwensteinből Arszlánkóvinek.

Mondjuk, mindez olyan régen volt, hogy Arszlánkóvi úr nem is emlékszik már vissza, valamint hogy nem emlékszik a visszahagyott atyafiakra sem.

De bezzeg visszaemlékeznek ezek ő rá, főleg, hogy egyszer eljutott a híre valamiképen hozzájuk, milyen nagy úr lett a „Khóbilében.“

Az otthonhagyott „brüderle mindjárt“ neki is készül, fölpakolja az egész familiát, s szépen elkutyagolnak Pestre, hol nem volt nehéz ráakadni Arszlánkóvi úr palotájára.

Épen estély van megint, a hogy nagy örvendezve, még nagyobb fokhagyma-illat közt benyitnak a fényes terembe.

Persze, hogy szörnyű a hatás, mit megjelenésük okoz. A vendégsereg bámul, a kisasszony illatszeres kendőjét kapja orrocskájához, a nagyságos asszony menten elájul, Arszlánkóvi úr ő nagysága maga is úgy érzi magát, mintha a nagy „Krach“ ütött volna be.

A nem mindennapi jelenetet különben leghívebben magyarázza meg képtünk.

Csalódás.

Te is csalódtál. Tudtam én,
Hogy sorsod ez leszen;
Régi törvény: ki karddal öl,
Hogy kard által vesszen.

Hányszor mondám! — sohsem hívéd —
Mi kín a csalódás!
Most már tudod, megtanított
Rá a tapasztalás. *Gecsey Ödön.*

Képek Boszniából.

(Képpel a 105-ik oldalon.)

A már jelentékeny pénz- és véráldozatba került új tartományból ismét két képet mutatunk be olvasóinknak. Az egyik

Tazlidza város

látképe az ottani vásártérrel. A rajz épen vásár idején van felvéve, s meglehetősen élénk képet nyújt. A város legnevezetesebb épülete a török templom, mely karcsú minaretjével képtünk elő részén látható.

Másik képtünk a már előbb egy oldalról bemutatott

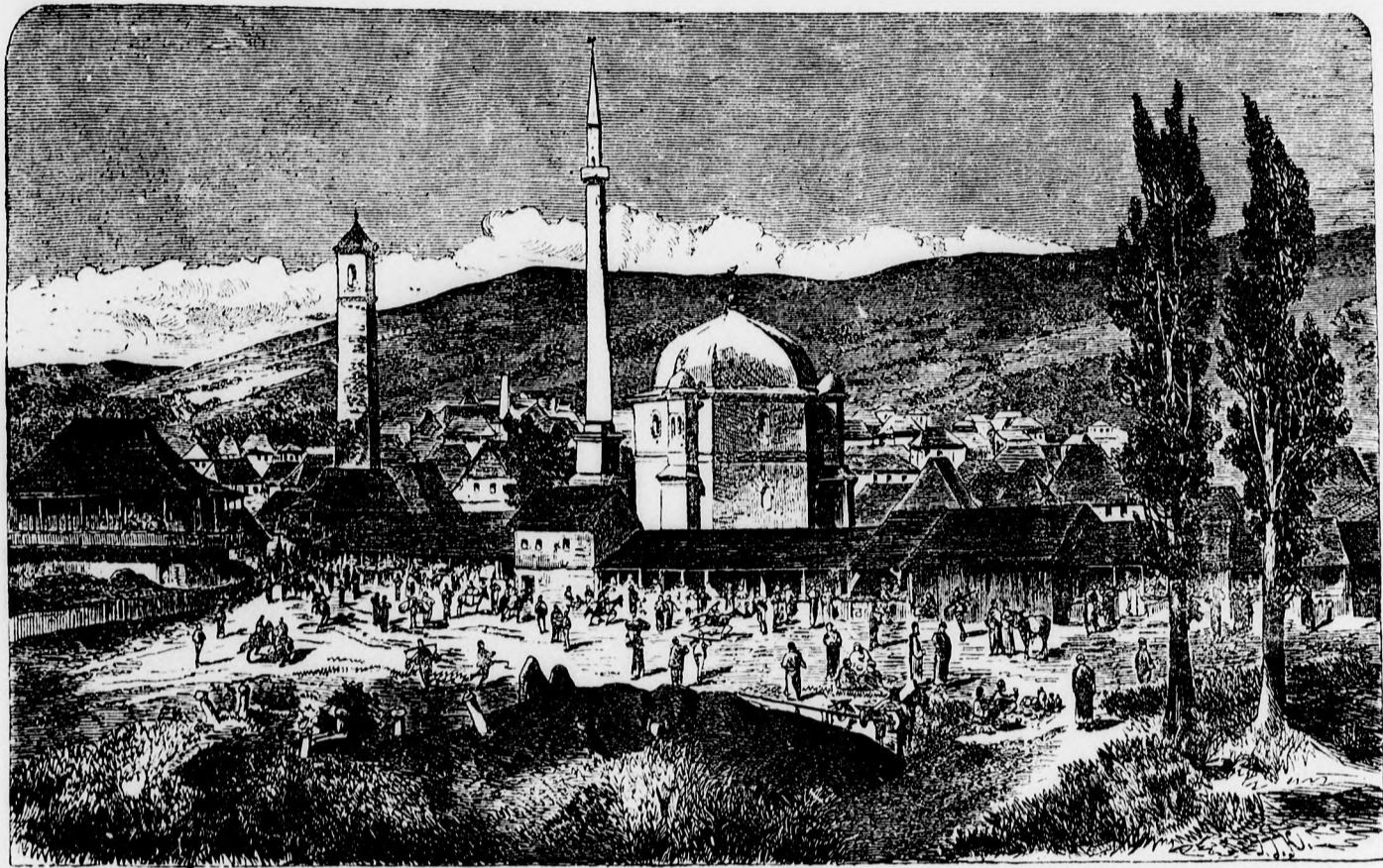
Lim-völgyet

ábrázolja, más oldalról fölveve, egy görög templommal, mely Banja községhez tartozik. A templom mellett egy kisebb kolostor is van, melyben görög barátok laknak.

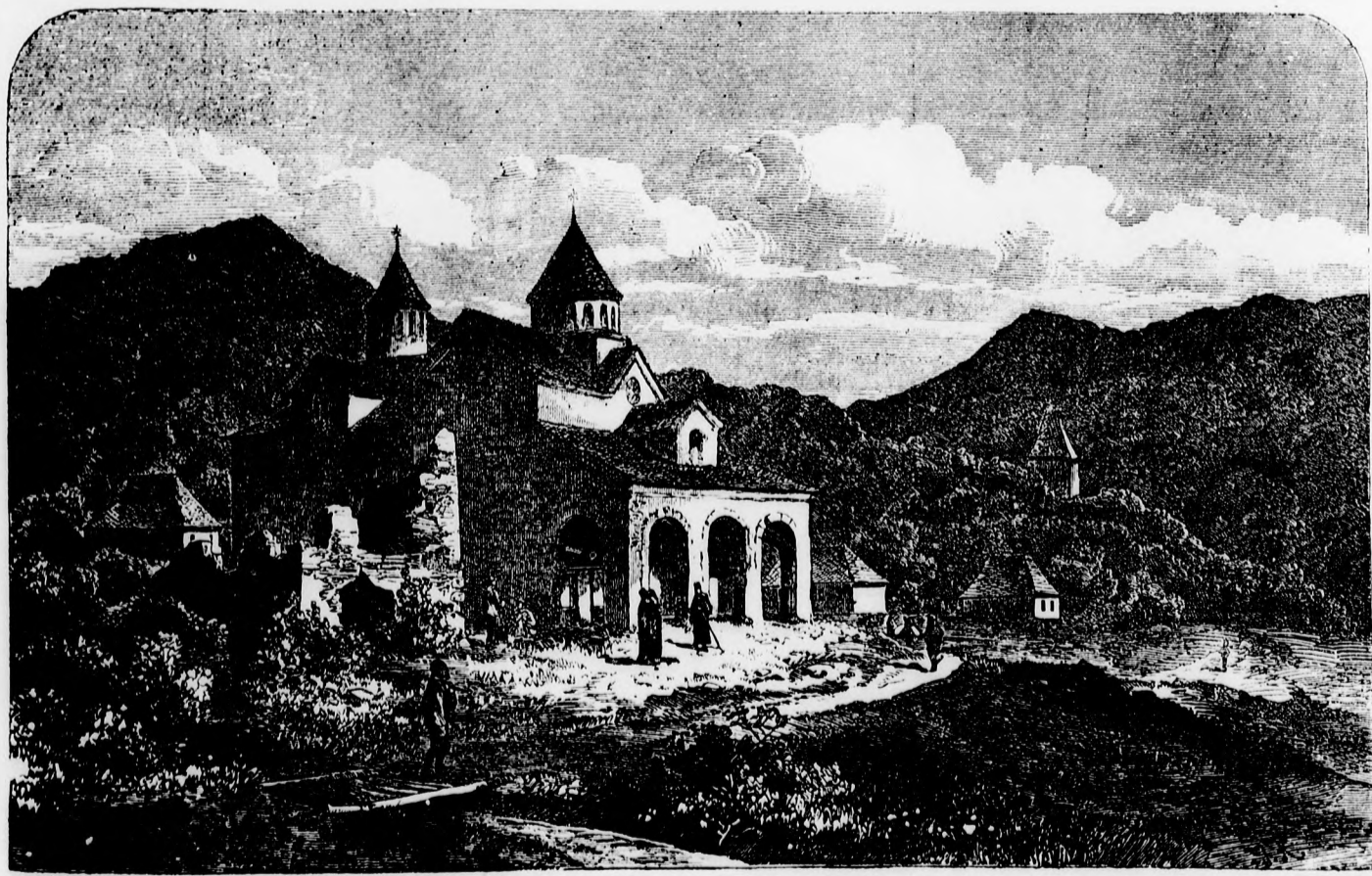

Váratlan atyafiak. (Szövegét lásd a 103. oldalon).

Képek Boszniából.

Tazlidza város.

Görög templom a Lim-völgyben. (Szövegét lásd a 103. oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb cikkek, kézi munkákhoz szükségelt dolgok stb. beszerzésére szivesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. és 2. sz. Ruha princess-tunikával.

Sötétszínű sima szövetből készül a szoknya és az ujjas, tetszésszerűen világosabb szövetből a princess-tunika, mely jobb oldalt, mint 1. sz. képünkön látható, föl van tűzve, s ugyanitt egy zseb díszíti. A tunika elő részén a ruhának megfelelő színű szalagsokrok vannak díszítéstül alkalmazva. Az egész ruha elő részét 1. sz., hátsó- és oldalrészét 2. sz. képünk tünteti elő.

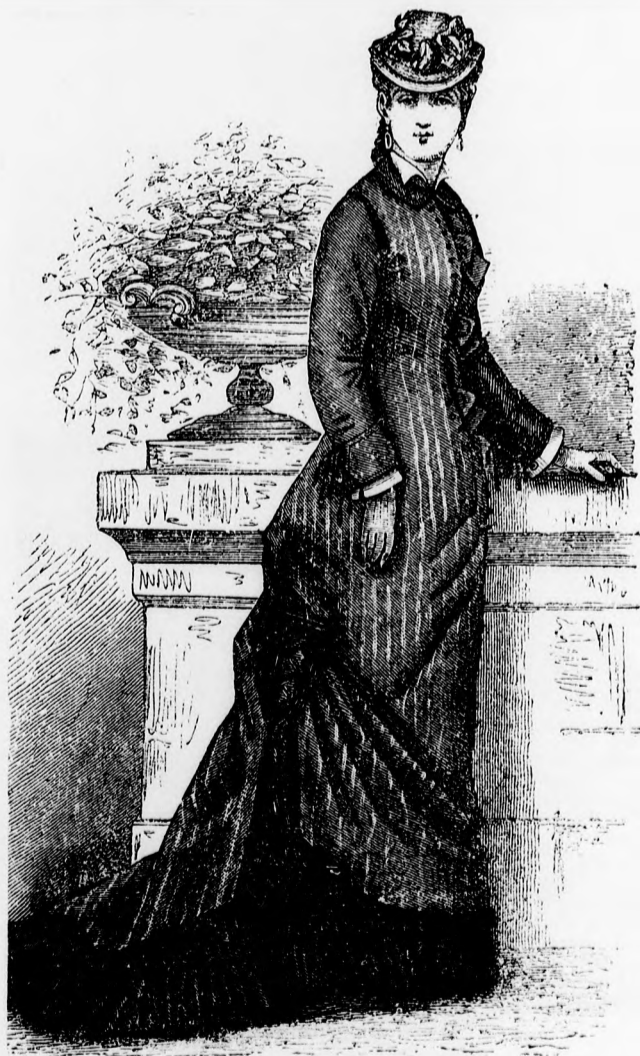
3. és 4. sz. Ruha kis leányok számára.

E ruha egyrészt csinos szabása, másrészt díszes

kiállítása miatt tűnik ki. Maga a ruhácska fehér batisztból készül, gazdagon díszítve csipkével, vagy himzett szegélyzettel. Elő részén egész hosszában kétsoros csipkebetéttel van díszítve, alul szögletes fogakra (czakkokra) kivágva. A ruha elő része a 3. sz., hátsó része a 4. sz. képen szemlélhető. Magától értetődik, hogy e csinos szabású ruhácska nemcsak batisztból, de bármily könnyű nyáriszövetből készíthető.

5. sz. Kalapok kis leányok számára.

Az 5. sz. a. egész csoportozatot mutatunk be csí-

1. sz. Ruha princess-tunikával. (Elő rész.)

2. sz. Ruha princess-tunikával. (Hátsó rész.)

3. sz. Ruha kis leányok számára. (Előrsz.)

nos és czélszerű nyári kalapokból kis leányok számára.

Az első szürke szalmakalap (6—8 éves leánykáknak) vadászkalap alakra. Díszítését gesztenyebarna szalagesokor és egy szárny képezi.

A második fehér plissével szegélyezett szalmakalap (12—15 éveseknek.) Díszítését széles fehér szalag, továbbá cseresnye szemekből, cseresnyevirágokból és levelekből készült csokor képezi.

A harmadik hullámzatosan hajlított szalmakalap, (6—10 éveseknek) halványkék-szalag és tetszésszerű virágcsokor-díszítéssel.

A negyedik úgynevezett Baby-kalapka, finom rizsszalmából, fehér selyem-csokrokkal díszítve.

Az ötödik angol szalmából készült; díszítését kék szalag-csokrozat aranyozott csattal képezi.

A hatodik fehér szalmaka-

4. sz. Ruha kis leányok számára. (Hátsórész.)

lap 6—8 éves leánykák számára, fekete bársony szalagokkal, s előrszékü epervirág-csokorral díszítve.

A kis hölgyecskékkal egy sorban emlékezzünk meg a kis fiúkról is, a hetedik és nyolczadik főveg nekik való. A hetedik szürke szövetből készült, kettős fekete bársony-szegélyzettel; egyéb díszítését megfelelő színű, képünkön láthatólag alkalmazott zsinórzat, s a felső részen egy kis tarajalakú rojtozat képezi.

A nyolczadik süvegecske szürke vászonból készült, széles zsinórszegélyzettel. Oldalán egy szalagesokor s egy toll képezi a díszítést.

Kezimunkák.

6. és 7. sz. Gyufatartó.

A 6. sz. képen látható gyufatartón a 7. sz. mintán természeti nagyságban ábrázolt guirlande képezi a női kezimunkát. A canevasra rezedazöld se-

5. sz. Nyári kalapok kis leányok számára.

lyemmel hímzendők a levelek, kék selyemmel a virágok. A virágszirmokra egy-egy tűzész jön sárga selyemmel.

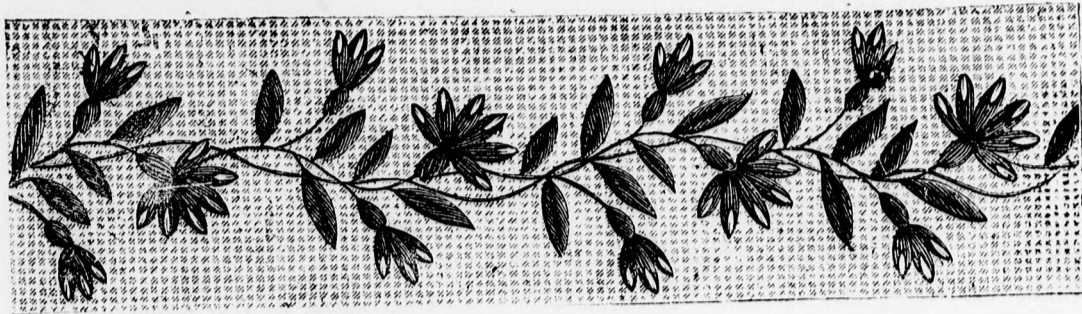
Magának a gyufatartónak elkészítése aztán már könyvkötői munka.

Kemény papírból készült maga a doboz, alul és felül szélesebb párkánnyal, melyet kívülről úgynevezett dörzspapírral kell bevonni, a min a gyufát meg lehet gyújtani. A dobozka belseje ezüstös papírral vonandó be. Alul három fémgomb alkalmazandó lábak gyanánt.

8. sz. Fehérhímzés-minta.

Ismét egy csinos fehérhímzés-mintával kedveskedünk szép olvasónőinknek.

E hímzés a legfinomabb kivitelűek közé tartozik, s a finomabb fehéreneműek díszítésére szolgál.

6. sz. Gyufatartó.

7. sz. Guirlande a 6. sz. gyufatartóhoz.

Egyveleg.

„Világkiállítási úti-láda.“

Ez a neve annak a ládának, melyet egy londoni ügyes üzletember hozott divatba a párisi világkiállítás alkalmából kizárólag hölgyek számára, kiket a láda megkímél, hogy utazások alkalmával annyi tömérdek bőröndöt, ládát, kisebb-nagyobb dobozt vigyenek magukkal, miután a „világkiállítási láda“ minden szükséges fehérneművel, ruhával és toilette-czikkével be van rendezve. Kapható különféle nagyságban, különféle árakon, a leg egyszerűbbtől a legfényesebb kiállításúig. Egy egyszerűbb kiállításában következő holmik vannak: 1 fekete Bastkalap; 1 fehér tülkcalap; 1 pár magas, fűzős bőrczipő; 1 pár félmagas czügos czipő (glacéból); 1 pár szalonczipő fényezett bőrből; 1 pár reggeli czipő világoskék flanellből; 12 pár harisnya; 12 ing; 12 alsó nadrág; 1 flanell- és 2 barchent-alsószoknya; 1 reggeli pongyola; 1 séta-, 1 szalon- és 1 színházi ruha; 1 paletot; 1 plaide; 24 zsebkendő; 1 fekete és 1 rózsaszínű atlasz-legyező; 1 napernyő; 12 gallér és kézelő; hajtűk; gombostűk; fésűk és kefék, s mindenféle női toilette-czikk; még különböző színű harisnyakötők sem hiányzanak; szóval minden, a mi a női toilethez megkívánatik, itt együtt van, az egyetlen keztyűt kivéve, s minden oly ügyesen van becsomagolva, hogy aránylag igen kis helyet foglal el, s maga a láda sem mondható valami ragyognak. Hogy pedig minden hölgy jóállású, testhez álló ruhát kaphasson, minden ruha készen van minden elképzelhető nagyságban, s mértékvetel után is 24 óra alatt minden elkészül. Az ékszerek és a pénz részére a ládában egy külön kis rekesz van, biztonsági zárral.

És mibe kerül egy ily láda? Kérdi bizonyára egyik-másik szép olvasónk. Azt is megmondjuk. Kerekszám 150 font sterlingbe, vagyis 1500 forintoskába a mi pénzünk szerint, melyet midőn a szép utas nő lefizet, az udvarias kereskedő ráadásul még őszinte „szerencsés utat“ is kíván neki.

A spanyol legyezőnyelv.

21. Hú maradsz-e hozzám? A zárt legyezőt balkezzel magasra tartjuk.

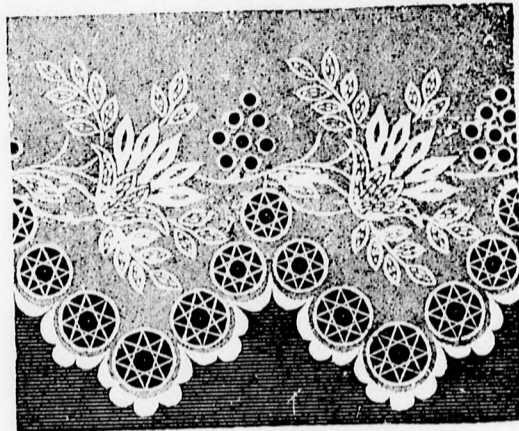
22. Nincs válaszom számodra. A legyezőt úgy tartjuk ujaink közt, mint a tollat, s egyet rántunk vele a levegőben, mintha keresztülhúznánk valamit.

23. Szívesen látott vendég leszesz. A nyitott legyezőt jobbkezzel baltenyerünkre fektetjük, s ott összecsukjuk.

24. Figyelnek ránk, légy óvatos. A zárt legyezővel ajkunkat érintjük.

25. Beszélj anyámmal! A zárt legyezővel vállunkra mutatunk.

26. Ággódom miattad. A félig nyitott legyezőt több ízben vesszük egyik kezünkől a másikba.

8. sz. Finom fehérhímzés-minta.

27. Ki nem állhatlak, menj szemeim elől! A legyezőt a földre ejtjük.

28. A legközelebbi tánczot szeretném veled tánczolni. Az egészen nyitott legyezővel egyet intünk.

29. Mindig örülök, ha látlak. Az egészen nyitott legyezőt tenyerünkre fektetjük.

30. Nem jövök el. Az egészen nyitott legyezőnek diszített oldalát az illető felé mutatjuk.

31. Nem jót beszélnek felőled. A zárt legyezővel futólag érintjük állunk hegyét.

32. Remélhetem-e viszonszerelmedet? Az egészen nyitott legyezőt jobbkezzel szívünkre tartjuk.

33. Nem szeretlek. Zárt legyezővel elutasító mozdulatot teszünk.

34. Jöjj el ismét mihamarabb! A zárt legyezővel egyet intünk.

35. Mikor látlak ismét? A zárt legyezőt jobbkezzel tartjuk, s futólag érintjük vele jobbszemünket.

36. Meg fogsz-e hallgatni? A legyezőt gyorsan szétnyitjuk, s ismét összecsukjuk.

37. Több bátorság! A nyitott legyezőt a mellre szorítjuk.

38. Ne jöjj ily későn! A legyező diszített oldalát az illető felé tartjuk, aztán a legyezőt gyorsan összecsukjuk.

39. Gondolatban mindig veled vagyok. A félig nyitott legyezőt több ízben keresztülhúzzuk homlokunkon.

40. Beszélj világosabban! A zárt legyezőt egy ideig szemléljük.

41. Legkevésbé sem rokonszenvezek veled. Az egészen zárt legyezőt jobbkezzel tartva, azal mindkét vállunkat érintjük.

42. Jöjj ide, de csak később! A zárt legyezővel magunk mellé mutatunk, s a legyezőt néhány pillanatig ott tartjuk.

(Vége köv.)

Hogy lehet ingyen kocsizni?

No már azt el kell ismernie még az irigységnek is, hogy B. Laczi élelmes gyerek, olyan a kire bátran rámondhatni, hogy megél a jég hátán is.

Hogy ezt bebizonyítsuk, elég, ha a következő esetet elmondjuk.

Egyszer vig komániában töltötte az estét, hol annyit talált felszopogatni a jóból, hogy mikor hazafelé indult, lábainak bizony jóformán nehezen esett a menés. De hogy kocsin mehessen, pénz kellett volna, a mi pedig Laczinál mindig átkozottul szűken volt.

No hanem nem azért volt ő élelmes gyerek, hogy ne tudott volna magán segíteni. Oda int egy bérkocsit, kényelmesen bele telepszik, s megmondja, hogy hová hajtson.

Mikor oda érnek, Laczi kiszáll s így szól a kocsishoz:

„Ejnye barátom, várjon csak egy kicsit, míg egy pár gyufát hozok le a szobámból. Két aranyat ejtettem el a kocsiban, s nincs nálam gyufa, hogy megkereshetném.“

A bérkocsisnak nagyot villant a szeme. Alig várta hogy Laczi belépjen a kapun, közécsapott a lovaknak, s úgy elvágtatott onnét, mint a szélvész. Majd bizony bolond lesz ő, hogy ne maga keresse meg azt a két aranyat.

Laczi pedig néhány pillanat múlva megint előjött, s jót nevetve a markába ment a harmadik házig, hol lakott.

Ilyen élelmes gyerek B. Laczi.

A bugaczi jáger

valósággal megtörtént vadászkalandjai.

— Saját elbeszélése nyomán. —

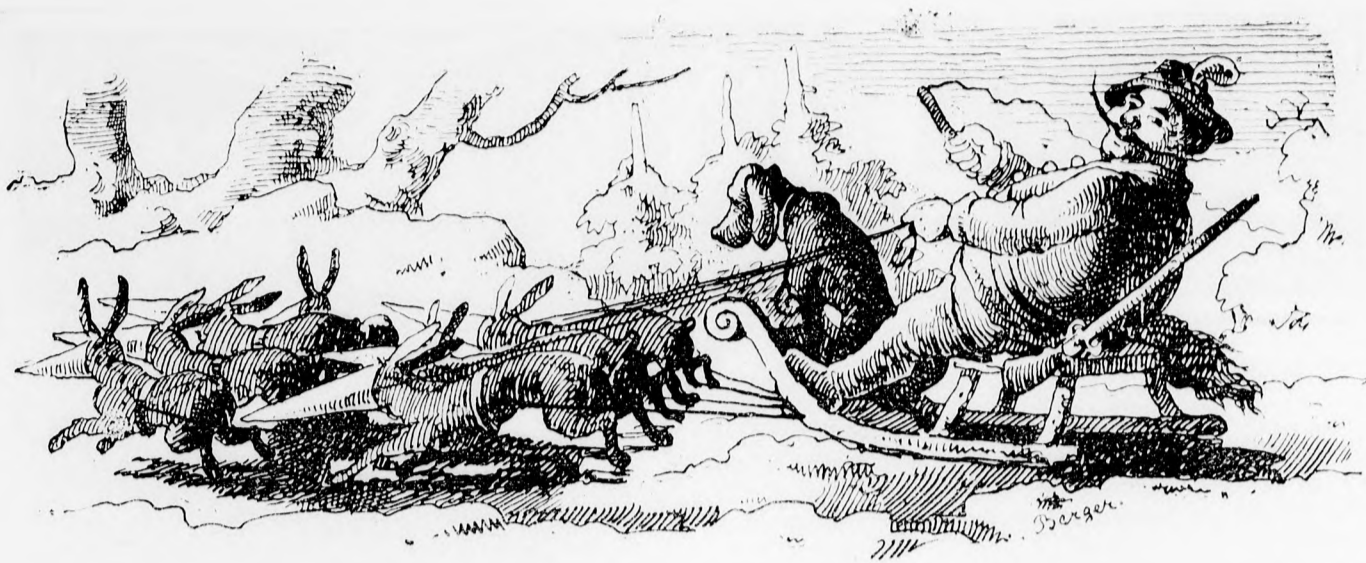

No hát öcsém, utaztatok-e már nyúl-ekvipázson? Ugy-e hogy tájtátok a szátokat? Még csak spúriusztok sines, hogy mi lehet a! Nem is pipált még olyat Európa. Az én szemenszedett gyöngy-kalandjaimnak is egyik főnáméntuma ez.

Hát úgy esett a dolog, hogy harmadéve télen megint valami új ármányosság jutott eszembe. Mert amint tudjátok is, az én fejem kifogyhatatlan az ilyenekben. Elég az hozzá, hozatok egy koncz papirost, s minden árkusból csinállok egy olyan staniczlit, mint a kibe a botos szokta adni a komisz trafikdohányt, színá el valamennyit a finánczminiszter! Elég az hozzá, hogy megcsináltam a staniczlikat. A Néró kutyám csak nézte nagy kíváncsian a kezem munkáját, mintha csak mondta volna, hogy ugyan mi a méndörgös ménkút csinál ez az én gazdám, talán csak nem akar beállni grajzlerosnak. Ne légy olyan nájgrig, mondok, majd meglátod. Ahogy a staniczlik elkészültek, valamennyinek a belsejít gyönyörűségesen bekentem léppel. No, mondok a Nérónak, most már forverez, gyere! Egy szánkót is akasztottam a nyakába, hozd ki mondok ezt is. A Néró nagyot néz rám, hogy aszongya nem ló ő, hogy szánkót is húzzon. No csak ne rezonérozz, mondok, hanem hozd ki. Olyat még nem láttál, amit majd most látsz.

Elég az hozzá, hogy kiballagtunk a határba. Gyönyörű térdigérő hó volt. A staniczlikat ott szépen leástam a hóba, magam meg félrevonultam a Néróval egy gödörbe. Már most várjuk, mondok, hogy mi lesz.

Egyszer csak jön egy nyúl. Persze hogy a milyen bolond kíváncsi állat, meg nem állhatta, hogy amint az

egyik staniczlihoz ért, bele ne kukkantson. Persze a staniczli abba a minútába úgy odaragadt a fejére, hogy semmiféle nyúlhatalom sem tudta volna onnét levenni. A bolond elkezdett keringölni, rázta a fejét, de mind hiába. Mikor jól kimulattam magam rajta, előjöttem a gödörből, és fülön csíptem az ipsét. No mondok, van már egy.

Hát sokat mondok, nem telt belé több egy félóránál, hét nyúl volt már a gödörben. Elég is lesz már, mondok.

De most jön még csak a java. Zsineget húztam elő a zsebemből, kantárt csináltam belőle, s mind a hét

nyulat gyönyörűségesen oda fogtam a szánkó elé. No Néró, mondok, telepedjünk föl! Légy egyszer életedben te is úr. Elég nyulat hordoztál már, hordozzon most téged a nyúl. Diktum faktum, gyönyörűségesen föltelepszünk, oda cserdíték a nyulak közé, azok neki, csakúgy röptünk a hóton végig. A Néró az egész úton nem győzte a fejét csóváltatni. No persze, hogy a ki látott, mind azt mondta, hogy nincs párja az egész világon a bugaczi jágernek.

A hetes fogatot aztán kitanó áppetitussal ettük meg.

A töltött bot.

Az egyszeri zsidónak egy erdőn kellett keresztül menni. Egyszerre csak egy menykő nagy farkas szalad ám felé.

A zsidó ijedtében odakapja a botját a vállához, s mintha puská volna, célba veszi az ordast.

Azon pillanatban dördülés hallatszik, a farkas életlenül rogyott össze. A zsidó nagyot bámulva kiált:

„Gatter gerechter! Húsz esztendő óta járok már evvel a bottal, s soha sem gondoltam, hogy meg van töltve.“

(A dolog úgy esett, hogy véletlenül éppen egy vadász járt arra, az lőtte agyon a farkast.)

Merész remény.

A vakációra haza került a kis diák. Nagyon örültek neki mindnyájan, de legjobban örült a keresztapja.

„No kedves keresztfiam, hallom, hogy pap akarsz lenni. Nagyon örülök rajta. Okosan választottál. Ha Isten addig éltet, még tetőled fogom meghallani a halotti búcsúztatómat.“

Nagy szerencsétlenség.

A kis Elemér egész skatulya ólomhuzárt kapott a papjától. Szörnyen örült nekik, s nem volt nagyobb fájdalma, mint ha a szép vitézek közül egyik-másik kétéfelé tört.

A kis Elemér nagyon megszerette a huszárokat, s most már nem volt nagyobb óhajta a lelkének, mint hogy elevenen láthasson olyan szép katonákat.

Egyszer aztán teljesült ez a vágya. Huszárok jöttek a városba, s éppen ott álltak meg az ablakaik előtt. A kis Elemér tapsolt, ugrált örömeiben, hanem a mint a huszárok leszálltak lovaikról, keservesen kezdett sírni.

„Hát téged mi lelt? Miért sírsz?“

„Hogyné sírnék, mikor azok a szép huszárok mind eltörték!“

Azt gondolta a kis jámbor, hogy az eleven huszár is ép úgy össze van növe a lovával, mint az ólomhuzár.

A világ legkisebb könyve. A világ legkisebb könyve kétségkívül az, mely most a párisi világkiállításon látható. Az egész könyvecske oly piczi, hogy óralánczra függeszthető díszítésképen. E kis könyvbe Dante híres költeménye, a „Divina Comoedia“ van nyomtatva egész terjedelmében. A betűk oly aprók, hogy csak nagyítóüveg segítségével láthatók. A könyvecskét Páduában nyomtatták. Vörös bársonyba van kötve, ezüst kapcsokkal díszítve.

Egy falu, melynek nevét nem lehet kimondani. A „Cambrian News“ hasábjain egy faluról olvasunk, mely Anglesea tartományban van, s melynek neve: „Llan-fa-in-pwllg-wyngyll-gogertysiliogogoch.“ Nyelv legyen, a mely ezt kimondja a nélkül, hogy bele ne bicsaklanék. Pedig, mint az említett újság megjegyzi, ez még csak elrövidített neve annak a falunak. Képzeltjük, hogy milyen lehet az egész név.

Szerelmesek szállodája. Van már ez is. Kentuckiban egy szállodatulajdonos mély tisztelettel tudatja a n. é. közönséggel, hogy a szülői háztól megszökött szerelmesek az ő szállodájában leszállított áron kaphatnak lakást.

Talányfejtések.

A lapunk 4-ik számában foglalt talányok megfejtése következő:

A sakktalányé: Tompa „Az ibolya panasza“ című költeményének első versszaka:

„Ah! én boldogtalan, kicsiny virág!
Ki élek búsan, észrevétlenül,
Nem jó énhozzám szellő, napsugár,
A pillangó is rajtam átrepül.
Csak néha látom a kéklő eget,
Ki szeretettel adta színemet.
Fölém kinyúlnak a sötét galyak,
Elém rút, nyurga füvek állanak;
Még a szép napot sem láthatom.
Ah! én boldogtalan vagyok nagyon!“

A kitűzött jutalmat megnyerte **Molnár Esztike** kisasszony Budapesten.

A képtalányé: „A hány ház, annyi szokás“
A jutalmat megnyerte **Szilády Gézané** úrnő Rádon.

A számrejtvényé: „Mozgósítás.“
Nyertes lett **Holmann István** úr Budapesten.

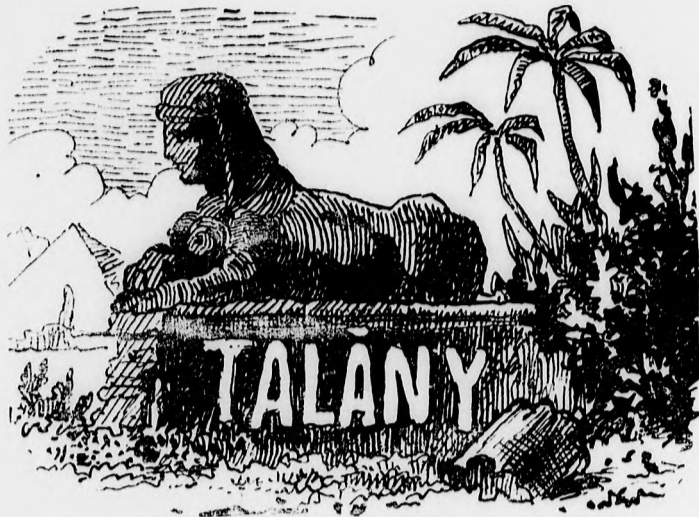
A betűtalányé: „Káka tövén költ a ruca.“
A jutalom **Elekes Bencze** úré lett D.-Igaron.

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

Szilády Gézané, Molnár Esztike, Tátray Józsefné, Höfneré Lósy Mariska, Budayné Rumpler Nina, Lanka Mariska, Csepely Évike, Várkonyi Elek, Mikos Ilonka, Rumplerné Bognár Fanni, Mikos Nándorné, Mikos Gizella, özv. Rumplerné Maurer Nina, Schusster Emma, Pataky Mariska, Szóvát Ilonka, Russayné Pindorfer Mariska, Kiss Sománé, Korsinek Sárika, Markovics Mariska, Hatvány

Lotti, Okolicsányi Mariska, Kajtár Jolán, Szász Mariska, Huszár Batty Rózsa, Balassa Margit, Balassa Gizella, Somogyi Jolán, Rimanczy Jenőné, Szilágyi Erzsike, Janics Aranka, Török Elvira, Dóczy Endréné, Cseh Jolán, Gaján Szomor Etelka, Úrge Fanni, Janda Gézané, Meller Katinka, Matusch Klementine, Boldog Kálmánné, Hadzsy Irma, Soós Veréb Emma, Hayt Giza, Kutassy Mariska, Baghy Ilonka, Angyal Irén, Szilágyi Adél, Kubinszky Jánosné, Kocsy nővérek, Szeesány Vilma, Csillag Juliska, Radetzky Károlyné, Novák Matild, Ujhelyi Lassú Ilka, György Irma, Szóvanyi Etelka, Tónek Istvánné, B. Zombor Juliska, Nagel Sterbeczky Teréz, Zánoki Viktória, Perlaky Kosinszky Mariska, Simon Etelka, Szirmay Szidónia, Okniczky Erzsike, Mayerfi Juliska, Ruzsnyák Paula, Kontz Viktória, Polgár Lászlóné, Égi Hermin, Bagyik Erzsike, Flakay Dezsőné, Vukics Aranka, Propper Berta, Zinszky Istvánné, Szabó Józsika, Kovács Juczi, Deresy Mariska, Bódog Teréz, Sággy Matild, Ujszivy Ilonka, Laczkó Izabella, Dsida Mihályné, Nagy Esztike, Gál Murányváry Irma, Molnárné Németh Jolán, Derényi Ferenczné, Bajzáth Kovács Mariska, Móder Adalberta, Kovács Izabella, Nagy Vinczéné, Kozma Ilonka, Nagy Esztike, Szorád Béláné, Csató Jolán, Biczó Erzsike, Schlick Jolán, Buza Sándorné, Fet Szerbár Ilonka, Juhász Mórné, özv. Adamik Klára, Balajthy Ilonka, Kiss Jánosné, Egerváry Mariska, Vitályos Róza, Tóth Lajosné, Joachim, Tóth Juliska, Kőváry Miklósné, Vinczi Sebestyén Ida, Hidegi Antónia, Kaufman Rózsa, Raabné Weisz Sarolta, özv. Hubay Endréné, Radoesay Etelka, Radoesay Nina, Bartusz Anna, Altnáder Jusztin, Dobál Pepi, Czipera Józsefné, Kesső Károlyné, Scheftsik Mihályné, Konez Gabriella, Fülöp Plank Teréz, Dechler Hermin, Gózonné Simon Janka, Papp Mariska, Rechnitzer Berta, Zvarinyi Jánosné, Tóth Istvánné, W. Ereky Mariska, Gross Betti, Hoffer Teresi, Nyilas Ágnes, Hedry Charlotte, Igics Mariska, Nagy Matild, Pettendorfer Julesa, és Kohár Lenke úrnőgyek.

Továbbá a gyöngyös-halászi olvasókör, a révkomáromi m. kir. fogyasztási adóhivatal, Balajthy István, ifj. Buday László, Mészöly Ambrus, Kunfalvy Nándor, Csepely Zsigmond, Kántor Pista, Tóber János, Rumpler Ferencz, Schäffer Mór, Csete György, Mikos Nándor, Mikos József, Majnik Géza, Höfer Ferencz, Géczy Tivadar, Kovács Albin, Tomcsányi Márton, Kiss Antal, Sikér Agoston, Kocsis József, Gorov Miksa, Dr. Frank, Záborszky Gyula, Zetykó Ede, Kron János, Gedeon Gáspár, Navratil Ede, Agoston Béla, Miklós E., Sztipán István, Tóth Ferencz, Perndl Adorján, Mattyassovszky N., Múth Soma, Vecsery Sándor, Virág Tamás, Marich József, Gózan Sándor, Czirák János, Vitkovszky Imre, Székány Antal, Pázmány Elek, Kovács Géza, Antók Dániel, Frey Ottó, Grünfeld Mór, Berinkegy Béla, Barnafy Gábor, Tóth Aladár, Kiss Sándor, Szabó Mihály, Juhász Lajos, Juhász M., Péchy Károly, Benedek József, Simon N., Csorba Ferencz, Kovács Lajos, Gyenes János, Almásy György, Pivovarszky Agost, Rudnay József, Németh Zsigmond, Resch Gyula, Marthy Gy., Bódi István, Sverteczky István, Petrovszky Dezső, Csató István, Füle János, Inezdy József, ifj. Dolezsal József, Kopasz János, Haller Károly, Duroczky Andor, Denk Árpád, Berger Gusztáv, Angyal István, ifj. Tarisznyás János, Egely Márton, Molnár Imre, Kövér József, Jablonszky Imre, Lázár Lajos, Kiss Dániel, Kritsa Győző, Székely József, Györfly Gábor, Persián János, Buza Sándor, Desewffy Kálmán, Agyagási Sándor, Csontó Béla, Babits József, Pulgyay Vilmos, Páczner Károly, Krausz Miksa, Illés Gyula, Goldstein Fülöp, Sztráda István, Vleszirák Mátyás, Kozák Lajos, Schmidt Béla, Varga Gyula, Kúnosy Armin, Pető Ferencz, Klein Miksa, Buday Aurél, Strauber Soma, Cseréyi Mihály, Ékes Lajos, Dux Armin, Juhász Miklós, Oestreicher József, Nagy Antal, Oriás József, Koller Lajos, Komáromi Gyula, Vári Dezső, Fischer Károly, Kreuchel Gyula, Csongvay Lőrincz, Szalay Károly, Körtvélyessy Adám, nt. Kájel József, Balogh Antal, Ross Gyula, Mezey Ignác, Bognár György, Dérczy Péter, Xantus János, Csegezy Lajos, Sebestyén István, Fehér József, Martiny Dezső, Hankó Antal, Gergelyi László, ft. Nagy Alajos, Klein Jakab, Csete György, Gulyás Kálmán, Csernyánszky József, Mihály Gábor, Huszár István, Szendrey János, Gulassa János, Perszina József, Puskás József, Szabó Albert, István Albert, Sallay Gyula, Surányi Gyula, Czike Ferencz, Batizfalvy István, Krisztinkovich Árpád, Kőkényessy Károly, Kuthy Lukács, Zitt Lajos, Matkovtsik Ignác, László Ferencz, Dudits Gyula, Lung Mátyás, Nyáry József, Salamon Gyula, Kamenitzky János, ifj. Pokorný Ferencz, Krutz Lajos, Bulkay M., Boros Béla, Pártényi L., Soultéy Kornél, Palotay János, Boleman István, Falcsik S., Fodor Sándor, Spargnapane Antal, Krupetz Ede, Domonkos P., Vasváry Sándor, István Albert, Hamar András, Vary Lajos, Neubaeh Adolf, Dobay Lajos, Harsági Ferencz, Grosz Soma, Baumgartner J., Szabó Sándor, ft. Kemenczy Mihály, Keviczky Adolf, Kovács Gábor, Bartha Béla, Szoboszlay Pál, Világosy József, Ehlinger Ferencz, Hirschl Károly, Wilhelm Soma, nt. Neszméry Gáspár, Vasassy József, Szabó Albert, Ecsedy Károly, Haaz Antal, Bene Ferencz, Bárkányi Mihály, Szilágyi Pál, Vondrassek Ferencz, Adám Albert, Juhász Károly, Biliczky Aladár, ifj. Schwarcz János, Kiszely Papp Ferencz, Nagy Béla, Petrovszky Dezső, Kozma Kálmán, Cseh Lajos, Sántha Simon, Puskás Ferencz, Nemetek Agoston, Huszár István, Dezsi Károly, Mautner Gyula, Koller Gyula, Sebes József, Batty János, Németh Lajos, Hollman István, Petres Aladár urak.

Sakk-talány.

Bartha F. Bélától.

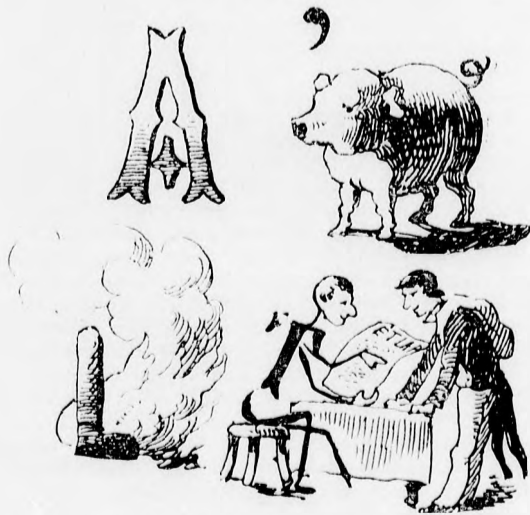
(Megfejtendő lóugrások szerint, kivéve a legutolsó lépést. — A kiindulási pont *-gal van jelölve.)

úgy	hat-	tem.			ab-	esőm	is
ved-	✻	ha	oszt-	mit	nak	✻	ból
nám,	el-	szen-	Pe-	na-	Ből-	tán.	ó-
	dig	Jut-			ta	húsz-	
	„Ö-	ne-	✻		Még-	tem.	
bort	ki-	csak	gyál:	i-	po-	el-	is
esém!	✻	bái:	* Vig	den	lej-	✻	ház
a-	te	rám			közt	min-	fe-

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma egy díszes műlap.

Képtalány.

Némedy Gyulától.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma egy csinos fényképalbum.

Számrejtvény.

Törökné Soós Gizellától.

- 8 9 1 Élölény nem lehet el nélküle.
- 3 6 7 7 9 Elöl alkalmazva semmi, de hátul annál nagyobb különbséget tesz.
- 4 8 8 4 5 Csak azt tedd, a mi ennek megfelel.
- 1 4 3 Az erős szótlannul eltűri.
- 7 4 3 5 9 Csinos női név.
- 5 2 3 9 2 3 Itt híres lakodalom volt.
- 1—9 Épen most van benne részünk.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma: egy érdekes regény.

Betűtalány.

Ráczy Istvántól.

M (o o o o o '□) am

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma egy díszes faragott mivű képkeret.

Szerkesztői üzenetek.

Bucephalus. Legyen meggyőződve, hogy elérhetlenre vágyakozik. A Bucephalus ugyan derek egy ló volt annak idejében, hanem azért mégis csak ló volt, s a neve talán nem igen hízelgő költői álnévnek. — **I. L.** Sz.-Fehérvár. Köszönettel vettük, s közelebb közöljük. — „**Költői gondolatok.**“ Egy mákszemnyi költészetet sem voltunk képesek bennük felfedezni. — **K. Mariska.** Igen ügyes. Köszönjük — **D. G.** Arad; **B. S.** Budapest; **N. D.** Debreczen. Küldeményeiket a közlendők sorába tettük. — **Sch. Gy. P.** Porgány. Jó biz az, s nemsokára napvilágra is jut. Kissé késtünk a válaszzsal, de mentsen ki az, hogy még mindig nagyon sokan kénytelenek várni a válasza az érkező levelek és kéziratok nagy száma miatt. Üdvözljük! — **B. L.** Komárom. Két hosszú hét óta nem kaptunk levelet. — ??? — **G. Ö.** Budapest. Küldeményeink halmazában csak most jutottunk az önéhez. Örvendünk a viszonttalálkozásnak. Egynek mindjárt hasznát is vettük. — „**Dalok Boszniából.**“ Oly szép tehetségről tanuskodik, hogy valóban sajnálnunk kell, miszerint tárgya lehetlenné teszi közlését. Örvendtessen meg valami más fajtával. — „**A hajfűrt regéje.**“ Meltó párja annak a költészetnek, hogy:

„Egyszer volt egy ember,
Szakálla volt a kender,
Közel volt a tenger,
Potty! bele az ember.“

L. M. Komárom. Fogadja Nagysád köszönetünket az ügyes kis talányért, melyet közelebbi számaink egyikében közlünk igen csekély változtatással, melyért — reméljük — nem fog Nagysád neheztelni. — **Kacsási Jónás** levelét átadtuk a bugaczi jáger ő nemzetiségének Majd meglássuk, mit szól hozzá. — „**Tépett szívem.**“ Hogy lehet már valakinek annyi tengerbaja a szívevel?! Különbönbö vigasztalódjék, sokat megbír egy szív. Csak vagy félesztendeig — bármily megerőltetésbe kerül is — tartózkodjék a versirástól, s meglássa, hogy szörnyen megtépett szíve olyan vaskos egészségé fog ismét összeforrni, mint a pinty! — **R. M.** Szeged. Fogadja Nagysád forró köszönetünket igazán meleg érdeklődéséért. Kimondhatlanul örvendünk, hogy lapunk úgy megnyerte az ottaniak tetszését. A mit ígértünk, mind meg fogjuk tartani, s még sok olyat is teszünk rövid időn, a mit nem ígértünk, de amit a növekedő pártolás lehetővé tesz. — **K. S.** Pórszony. Naptárunkra folyton lehet előfizetni. Majd tudatjuk a lap útján, mikor az előfizetést bezárjuk. A 25 előfizetőt gyűjtőknek jutalmul kitűzött nagy olajnyomatú képet az előfizetési pénz beküldése után azonnal megküldjük. — **Több levélre és több kéziratrol a jövő számban.**

Teljesszámú példányokkal még folyvást szolgálhatunk, s az új előfizetőknek a lapot az I-ső számtól küldjük meg.

Naptárunkra is folyton előfizetni 50 kr-ával. Szíves gyűjtőknek minden nyolcz példány után tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

Politikai hírek a hazából.

Az új képviselőház.

A képviselőválasztások immár a legtöbb kerületben megejtettek. A multkori közleményünk óta megválasztott új képviselők névsora pártállásuk szerint következő:

Szabadelvégek:

Abrudbánya: Hegedűs S. Besztercebánya: Halassy Gyula. Esztergom: Pór Antal. Félégyháza: Szabó Sándor. Fiúme: Tisza Kálmán. Gyöngyös: V. Kovách László. Győr: Kautz Gyula. Kassa: Juhász Mihály. Körmöczbánya: Gyurgyik Gyula. Miskolcz I-ső kerület: Horváth Lajos. Nagy-Kiskinda: Szabovlyevics Mihály. Pécs: Taray Andor. Selmeczbánya: Tisza Kálmán. Szarvas: Móricz Pál. Szathmár: Boross Bálint. Szék: Éber Nándor. Szepsi-Szt.-György: Tisza Kálm.

Temesvár: Missics János. Viakna: Korizmic László.

Abaujmegye: göncei ker. Szathmár Miklós. garbóczbogdányi kerül.: Rakovszky Gy.

Alsó-Fehérmegye: magyar - igeni kerület: Lukács László.

Aradmegye: borosjenő kerül.: Boros Benő. szt.-annai kerület: Bohus Zsigmond. pécskai kerület: Csemegi Károly. jószászhelyi ker.: Konstantiny György.

Bács-Bodrogmegye: rigyiczai ker.: Latinovics János.

Baranya - megye: mohácsi kerület: Dárday Sándor. siklósi kerület: Antal Gyula. dárdai kerület: Szily László.

Barsmegye: uj - bányai kerület: Kazy János. aranyosmaróthi kerület: gr. Migazzy V.

Brassómegye: hermányi kerület: Gidófalvy Albert.

Beregmegye: munkácsi kerület: Jászay Antal. kászonyi kerület: Horváth Károly. felvidéki kerület: Morvay Pál.

Békésmegye: gyomai kerület: Zsilinszky Mihály. orosházi kerület: gr. Károlyi Tibor.

Biharmegye: ugrai kerület: Ifjabb Bölönyi Sándor. élesdi kerület: Szláv

Olivér. tenkei kerület: Lipovniczky Sandor. esékei kerület: Román Sándor. belényesi kerület: Cosma Parthén. margittai kerület: Szabó Márton.

Fogarasmegye: fogarasi kerület: Boer Antal. alsó kerület: Móricz Pál.

Háromszékmegye: nagyajtai - kerület: Bartha János. kovásznai ker.: Künle József.

Hevesmegye: kápolnai ker.: Babics István.

Hontmegye: szalkai kerület: Luka Lajos. németi kerület: Dacsó Pál.

Hunyadmegye: hátszegi kerület: Mara Lőrincz. dévai kerület: Lázár György. körösbányai kerület: Éles Henrik. vajdahunyadi kerület: Benedikty Albert. dobrai kerület: Lázár Lajos.

Kisküküllő megye: ballavásári kerület: Horváth Gyula. d.-sz.-mártoni kerület: Tisza Lajos.

Kolozsmegye: tekei kerület: Kemény János.

Komárommegye: udvardi kerület: Ordódy Pál. tatai kerület: Perczel L.

Krassómegye: bogsáni kerület: Joanovics György. facsói ker.: Harekányi Frigyes. lugasi kerület: Szendr Béla. oraviczai kerület: b. Wodiáneb Albert. n.-zorenczi kerület: Szer-György. fehértemplomi kerület: Ná-

TÁRCZA.

Borúra derű.

— Egy bécsi újságíró naplójából. —

Egy hideg novemberi napon történt, hogy ebéd után a Mihály-térről jöve az úri utcát végig barangoltam. Az úri uteza akkoriban ránk, bécsi journalistákra nézve, egy volt a félelem fogalmával, mert abban, ott, hol most a miniszterelnökség van, Kempen a rendőr-főnök székelt. Nagyont természetesen tehát, hogy az ismert épület felé halk fohászok között közeledtem.

Az épület kapujából azon pillanatban, hogy odaértem, két, különben is regényesen hangolt kedélyállapotomat megragadó alak lépett ki: egy nyulánk fiatal ember, s egy alig tizenöt évet meghaladott festői szépségű leány. Mindkettő, daczára a kellemetlen szeles időnek, tiszta de nyáriás öltözetet viselt. — A leánykán, ki édesdeden látszott pihenni a fiatal em-

ber karján, rövid díszítetlen orleanszoknyácska volt, mely elragadólag tapadt gyönyörű tagjaihoz. Miután közvetlen előttem haladtak, akaratlan is hallanom kellett, amint a fiatal ember a leánykához a következő szavakat intézte:

— Lásd édes gyermekem, ha havonként még csak tizenöt forintot szerezhethnék, azonnal nőül vennék.

Különös kiejtéséről azonnal megismertem, hogy tiroli.

— De látod, te már ilyenkor megszabadulsz a hivatalból, hát nem tudnál-e délutánra is valami állomást keresni, hiszen te annyit tanultál!?

— mondá reskető hangon a leányka, s édesdeden símolt a fiatal emberhez.

— Természetes, hogy tanultam, de biz ott idő kell, míg az ember Bécsben ismeretséget és állomást szerez; azt is, hogy Kempennél díjnoki állást nyerhettem, egyedül tisztelendő urunknak köszönhetem. Ez a díjnoki állás pedig csak harmincz forintoscskát hoz havonként. Te tudod, hogy

szeretlek, ámde beláthatod, hogy minden szerelem mellett harmincz forint havi gage-zsal két ember Bécsben nem jöhet ki.

— De hiszem én is tudnék dolgozni, s valamiképp szerezni. — jegyezte meg tartózkodva a leányka.

— Ó bizony, ha harmincz forintból ki akarnánk jönni, úgy volna dolgod elég édesem, magadnak kéne főzni, mosni, fehérneműinket s ruháinkat foitozni; — volna biz ott dolog, ámde én meg nem is igen szeretném, hogy te az emberek között dolog után futkározz.

— Igen, igen, mondá a leányka oly hangon, melyen meglátszott, hogy könnyeit akarja elfojtani — de mióta te elhagytál azt gondoltam, nem bírom tovább s a szívem szakad meg.

A szerelmes pár ekkor egy mellékutczába kanyarult. Nekem eddig akaratlanul is hallanom kellett titkos párbeszédüket. Ugy az alakok, mint azok beszélgetése egy regényíróra már megragadó lehetett, de meg kell vallanom,

dasky Márk. szászkai kerület: Ivácskovic György.

Liptómege: rózszegeyi kerület: Kajueh József.

Máramaromege: sugatagi kerület: Jurka Bazil. técsői kerület: Várady Gábor. m.-szigeti kerület: Urányi Imre, huszti kerület: Illyasevic Jenő. vissói kerület: Mihályi Péter.

Nyitramege: vágvecsei kerület: Markhót János.

Pozsonyemege: stomfai kerület: Prileszky Tádé. szempezi kerület: gr. Zichy Ágoston. nagy-szombati kerület: dr. Emmer Kornél. bazini ker.: Andrassy Mihály. sz.-jánosi kerület: Lukácsy Béla.

Pest-Kiskunmege: váczy kerület: ifjabb gr. Ráday Gedeon. keczeli ker.: Földvári Gábor. duna-vecsei kerület: Jankovic Miklós.

Sárosmege: kisszebeni kerület: Hodossy Imre. bártfai kerület: Hollán Viktor.

Sopronmege: nagybajomi kerület: Kulcsár Lajos.

Szathmármege: somkúti kerület: gr. Teleky Géza. krassói kerület: Szuhányi Ödön. n.-károlyi kerület: Domahidy István. nagybányai kerület: Stoll Károly. mátészalkai kerület: Péchy Jenő. ar.-medgyesi kerület: Kende Kanut.

Szebenmege: százsebesi kerület: Lika Döme. ujegeyházi kerület: Schreiber Ferencz.

Szilágymege: zilahi kerület: Szikszay Lajos. diósadi kerület: Dull L.

Szolnok-Dobokamege: nagyiglódi kerület: b. Bánffy László. deési ker.:

gr. Teleky Domokos. nagy-ilondai ker.: Papp Sándor.

Temesmege: orozifalvai kerület: Gorove István. moraviczai kerület: Rácz Athánáz. rittbergi kerület: Vargics Imre. hidegkúti kerület: Schállfer Antal. kisbecskereki kerület: ifj. Ormós Zsigmond. csákovai kerület: Prepeliczay Gyula. új-aradi kerület: Fröhlich Gusztáv. rékási kerület: Janicsáry Sándor.

Tolnamege: kölesdi kerület: Vizsolyi Gusztáv. szakesi kerület: Láng Lajos. paksi kerület: Szeniczey Ödön. pinezehelyi kerület: ifj. Perczel Béla. bonyhádi kerület: Döry Dénes.

Torda - Aranyosmege: m.-ludasi kerület: Tisza László. toroczkói kerület: b. Jósika Gyula. felvinczi kerület: Gáll Jenő.

Vasmege: muraszombati kerület: Berke József. rumi kerület: Istóczy Győző. kisczelli kerület: Ajkay Gy.

Veszprémmege: somlyó-vásárhelyi kerület: Békassy Károly. ugódi ker.: b. Üchritz Zsigmond.

Zalamege: nagy-kanizsai kerület: Csengery Antal. keszthelyi kerület: Falk Miksa. csáktornyai kerület: Szabó Imre. letenyei kerület: Apáthy Istv.

Zólyommege: szliácsi kerület: Grünwald Péla. korponai kerület: Radvánszky Béla.

Egyesült elfenzék:

Miskolcz: II-ik kerület: Lichtenstein József. Pápa: Ráth Károly.

Aradmege: világosi kerület: b. Simonyi Lajos. kisjenői kerület: b.

Bánhidy Béla. radnai kerület: Biró Kálmán.

Árvaemege: bobrói kerület: gr. Apponyi Albert. kubini kerület: Kubinyi Árpád.

Bácsmege: kernyajai ker.: Szemző Gyula.

Baranyamege: pécsvárad kerület: Gombár Tivadar.

Biharmege: nagy-szalontai kerület: b. Simonyi Lajos.

Borsodmege: edelényi kerület: Miklós Gyula.

Gömörmege: rosnyói ker.: Szontágh Pál (gömöri) jolsvai kerület: Jankó Miklós. kövi kerület: Szentiványi Árpád.

Györmege: péteri kerület: Bay Géza. téthi kerület: Matkovic János.

Hajdumege: szoboszlói kerület: Tury Sámuel.

Háromszékmege: kézdii kerület: Lázár Mihály. illyefalvi kerület: gr. Nemes Nándor.

Hontmege: ipolysági kerület: Póczolay János.

Hunyadmege: százvárosi kerület: gr. Kun István.

Hevesmege: pétervásári kerület: Ivády Béla.

Jász - Nagy - Kún - Szolnokmege: jász jákóhalmai kerület: Szilágyi Dezső.

Nagy-Körös: Farkas Elek.

Nyitramege: galgóczi kerület: Ocskay István. szeniczai kerület: gr. Apponyi Albert.

Pest-Kiskunmege: gödöllői kerület: Beniczky Ferencz. dabasi kerület: Halász Bálint. fülöpszállási kerület: Balogh Imre.

Pozsonyemege: somorjai kerület:

a két egyén sorsa reám mély benyomást is gyakorolt. Midőn tehát a melékutczába tértek, gyorsan előjük kerületem, s a fiatal embert megszólítottam.

— Boecsásson ön meg, mondám, én előbbi beszélgetésüknek akaratom ellenére hallgatója voltam. Ön megboecsát, hogy ezt tettem, s talán meglesz enek is a jó oldala. Ugy a hogy, meg lehet én is tudnék segíteni, hogy ezt a kedves leánykát nőül vehesse.

A lányka mélyen elpirult, a fiatal ember pedig zavarodva holmi örök hálláról gagyogott.

— Ön, mint kivettem díjnak a rendőrség központi irodájában. Ugyan ha szabad kérdenem mivel foglalkozik ön ott?

— Nekem kötelességem azon tudósítványokat, melyek az állam összes részeiből a rendőrfőnökséghez beérkeznek, lehető röviden s kivonatossan összeállítani. Ez különben egyenesen ő Excellentiája akarata.

— Ugy, ön e szerint a legtitkosabb referens?

— Én uram doctor philosophiae vagyok!

— Én pedig társszerkesztője egy helybeli napilapnak, s egyszersmind önnek egy ajánlatot kívánok tenni. Mindenek előtt a legmélyebb titoktartást ígérem, mert hiszen egész életemre szemrehányás volna, ha önnek, kinek csakis javát akarom bármiben hátrányára lehetnék. Tehát mondja meg ön, képes volna-e a rendőrség érdekesebb tudósítványait velem is közlelni? Én személyesen megyek el értesítvényeiért, nehogy egyes szolgál, vagy a posta önnek nyomára vezethessen; személyesen magam írom le minden közleményeit, hogy ez által még a gyanút is elhárítsuk. Mondja, beleegyez-e ajánlatomba?

A fiatal ember erősen szemem közé nézett, azután komoly hangon mondá:

— Uram, önnek becsületes arca van, én önnek hinni akarok, s ha azt mondom, hogy bízom önben, elhiheti hogy ezzel sokat mondok, mert nemcsak a magam, de e gyermek sorsát

is az ön kezébe teszem le. Én az ön ajánlatát elfogadom.

— Jó, ugy szerződöttve van, s fizetése havonként 50 frt. leend.

Mindketten közel voltak hozzá hogy nyakamba boruljanak. Ő megszorítá kezemet, hogy minden ujjaim ropogtak, a leánykának nagy fekete szemei pedig a hála kifejezésével függtek rajtam.

— E szerint ön foglalkozását a holnapi nappal megkezdheti, s egy havi fizetést apróbb visszafizetésekre előlegképen fel is vehet. Igen örülök, hogy ekként önöket esküvőjükhöz közelebb vihetem.

Ekkor már balkezemet is az özszenmorzsolással fenyegette, a lányka pedig világoszöld köténykáját szemére vonva esendesén zokogni kezdett.

— De hát miért sirsz te bolondos gyermek te? mondá ő érzékenyen s erőltetett mosolylyal, mert maga is közelebb volt a síráshoz, mint a nevetéshez.

(Folyt. köv.)

„Átkozott!” kiált. „Ez annak a következménye, mert irni és olvasni tanítottam. De sies-sünk után, még nem lehet messze, legföljebb a Morlic-árokban. Ha tovább megy, a cigányok közé jut.”
 „Míg Bill Haslie ezeket mondta, egyszersmind kinyitotta a hátsó ajtó, s az ügyvéddel együtt kilépett.
 A hold sóci felhők mögé bújt, s az ügyvéd hideg borzadást érezte végigfutni testén, midőn a bányász az elhanyagolt kert tövisbuzóján át kísérté. „Ez ember ismert útkonát — mondta ma-gában. — Bár csak egyedül térhetnék vissza!”
 Ez a gondolat reszketéte meg az ügyvédet még akkor is, mikor a hold már újra előbújt a felhők mögül.

— 97 —

Róbert egy pillanatig habozott, aztán látszólagos önmegerőltetéssel mondá:

„Tudod-e, miré kell ez a pénz?”

„Nem.”

„No majd megmondom. Gyermeink beteg. Ne tégy szemrehányásokat. Lehet, hogy a pénzt, melyet adtál, könnyelműn pazaroltam el, de ez már nem változtat a dolgon. A gyermek beteg, s nekem pénz kell.”

„Dolgozzál és keress!”

„Most nem lehet. Majd ha alkalom kínálkozik, megteszem. Jelenleg a te kötelességed is ép úgy mint az enyim, a gyermekről gondoskodni, s joggal követelek pénzt tőled.”

E pillanatban a hold épen bevilágított a kunyhóba, s sugára egy, az asztalon levő csillogó tárgyra esett.

Bella, egyszerre megkapatva valami gondolatból, közelebb lépett e csillogó tárgyhoz.

„Ezennel kijelentem — mondá határozottan — hogy nem teljesítem kívánságodat. Ezt egyszer-mindenkorra mondom. Az a gyermek engem csak ballépésemre, gyalázatomra, s a te gaszágodra emlékeztet. Ezért nem akarom még látni sem, vagy csak hallani is felőle, vagy elismerni a magaménak. Nem bánom, történjék a mi akar!”

Róbert megragadta Bellát.

„Talán tagadni akarod, hogy a törvény előtt nóm vagy?” kérdé.

— 104 —

Bill Haslie egészen leverten tekintett az ügyvédre, míg az a levelet olvasta

„Még szöktem innét. Te mindig nagyon jó voltál hozzám, de én mégsem akarok tovább itt maradni. Tudni akarom, hogy ki vagyok, és sok sok pénzt akarok szerezni. Majd ha nagy leszek, megint visszajövök. Ily boldogni Haslie, de ne jöjj utánam, mert ha visszahozasz is, én ismét elszököm tőled.”

A levélben ez volt írva:
 Gyermekkedv vonásai voltak.
 Végre az asztalon egy levelet pillantottak meg.

semmi nyoma.
 Akkeresték minden zúgát, a fiúnak nem volt

A szoba üres volt.
 két férfi a másik szobába ment.

Dove azonnal fogta a pislogó világot, s a nézzük meg!”

„Bizonyosan nagyon megerőltette magát, s olvasás közben elaludt. Hozza csak a gyertyát,

Semmi válasz.

„Harry, jöjj csak ide!”

Ezzel Bill Haslie kinyitott egy másik ajtó, s bekiáltott:

„számból. Egészen saját letezésére hagyom őt, mert sok olyan kell megtanulni, a mire nekünk közön-séges embereknek nincs szükségünk. Majd ide hívom.”

— 90 —

— 89 —

Az ügyvéd bámulva tekintett rá.

Dove soha sem merete volna föltenni, hogy irnoka oly vakmerő és szerénytelen legyen, ily egyenes kérdést intézni hozzá.

S most, hogy ez megtörtént, valósággal zavarba jött.

„Ez — ez — ez a fiú” — felelt akadozva — Lady Chantry fia, ki már régen meghalt. Én azt akarom, hogy a fiú nálam legyen, hogy jogos helyére emeljem, hogy visszaszerezem vagyonát. Ennek azonban a legnagyobb titokban kell maradni! Érted-e? A legnagyobb titokban! Erről senkinek egy kukkot sem szabad szólni, mert akkor Sir Tracy Harcourt a nyakunkra jön. Később majd jobban fölvilágosítlak a dolog felől; addig is légy meggyőződve, hogy távolról sem szándékom a flúnak valamit kárára tenni.”

„Mikor jöjnek önhöz holnap este Sir?” kérdé Tom, ki viszont nem győzött eleget bámulni azon a bizalmon, melylyel őt főnöke most egyszerre megajándékozta.

„Nyolcz órakor. Ily dolgokat legjobb sötétben elintézni. Most pedig — folytatá Dove a legbarátságosabb hangon — igyál még egy pohár bort, aztán hagyj magamra, mert még némi elintézni való dolgaim vannak. Jó éjt!”

Tom Spanker nem kétkedett, hogy ezek a „némi elintézni való dolgok” az ő „feketeruhás hölgyével” vannak összekötötésben.

Még egy pohár bort ivott hát, aztán távozott,

„Oh nem; olvas. Folytonosan olvas, ír, vagy
„Alszik?”
„It van a másik szobában.”
„Hol van a fiú?”
s nem tudom, hogy segítsék magamon.”
felelt Bill Hasle. — Nagy pénzavarában vagyok,
„A mi ezt illeti, a dolog megváltozott —
hát mi van a fiúval?”
Kölcsönösen meg fogjuk örízni egymás titkát. De
„Igen, én is azt teszem — válaszolt Dove. —
hallgatni fog.”

E szökecskai szűfára illeszté két újat, mintegy
azt akarva értékre adni az ügyvédnek, hogy ő
semmit, a mi pedig engem illet —
viselni magát Kivülem senki sem tud a dologról
most már egyéb dolog, mint szűpen nyugodtan
s talán még most is annak tartják. Onnek nincs
tatott és számlázott, tehát őnt bűnösnek tartották,
No de ez nem tartozik többé ide. On bevádol-
de épen úgy lehet az is, hogy nem volt ártatlan.
„Lehet, hogy ártatlan volt, — mondta —
szén közönyös maradt.

A bányász, ki különben eddig sem áruzt el
semmi izgatottságot, az ügyvéd e szavaira is egé-
szen közönyös maradt.

„Valóban jó emlékezőtehetséggel kell bírnod
Bill, — mondta — hogy anyai hosszú évtűn is
emlékszel még rám, holott tulajdon feleségem nem
ismert rám. Egyébiránt akár hiszed, akár nem, én
ama csalást nem követtem el, s ártatlannul lettem
elítélve.”

— 95 —

— 96 —

szilárdul elhatározva magában, hogy ha főnöke
minden biztosítása daczára mégis valami rosszat
akarna a kis Chantry Harryval, akkor ő minden
erejével oltalmazni fogja a fiút.

Mielőtt az utczaszögletet elérte volna, Dick
Slingsbyvel találkozott, kinek járása s szemei állása
igen világosan elárulta, hogy nem kis mennyiségű
szesztes italt szedett be.

Azonnal Tomra rohant, s megragadta őt
karjánál.

„Hallod-e!” — kiáltott haragosan — szóltál-e
a vén Dovenak a dolog felől valamit?”

Tom lerázta őt magáról, s néhány lépésnyire
visszalépett.

„Akár szóltam, akár nem szóltam, ahhoz
semmi közöd — válaszolt, — csak annyit akarok
mondani, hogy tetőled egyáltalában nem hagyom
magam megtámadtatni. Azok után, a miket ma
este láttam, többé semmi dolgom veled.”

„No azt gondolhatom — kiáltott Dick. —
Bizony gyalázatos dolog volt tőled, hogy földre
lőktél, aztán elszaladtál, ott hagyva engem a ven-
dégelők szolga kezei közt. Hanem jegyezd meg,
hogy ha nekem kárt okoztál, vagy még okozni
fogsz, keservesen megbánod. Nézd ezt a kést. Ha
elrontottad az én ügyemet, ez járja át testedet!”

„Azt nem hiszem”, kiáltott Tom, egy ügyes
ütéssel kiütve a kést Dick kezéből, s ezt még
azzal tetőzve, hogy hatalmasan hátba és fejbe verte
Dicket úgy, hogy az csaknem eszméletét veszítette.

Igy mondta Sir Tracy, s hozzá tette, hogy
az illetőt legjobb barátainak egyike mutatta be
neki.

ki nem rég érkezett vissza Kelethinditából.
Tíz óra felé egy új vendég érkezett, egy úr,
Mind ő, mind férje eleműkben voltak.

Iyeknek, melyeket Lady Harcourt rendezni szokott.
A mai estén egyike volt ama fényes este-

hamptoni park újáin, mindenkitől bámulatva.
nyolcz év előtt oly büszkén száguldozt a wolver-
ismert volna benne a karcsú, nyulánk alakra, mely
testi terjedelemtre tett szert, s ugyan senki sem
nyelmes, gondatlan életet élt, s így meglehető-
Lady Harcourt — jelenleg 26 éves — ké-

tanul, jól tudott mutatni, mint bárki más.
viseltetett, s vidám társaságban csak oly elfogulat-
volt, a mult iránt a legnagyobb közönyösséggel
Sir Tracy, a mily megrögzött és megrögzöt-
teljében válogatott társaság volt egybegyűlve.

Ugyazon az estén, melyen az ügyvéd így
találkozott Bill Haslevel, Sir Tracy Harcourt kas-

Gyilkosság-e ?

KILINCZEDIK FEJEZET.

— 98 —

— 103 —

hogy nem jössz el; félni kezdtem, hogy helyetted
majd férjeddal kel beszélmem.”

„Gyáva!” kiáltott Bella, gyorsan a kuny-
hóba osonva, — „hát így tartod meg szavadat?!”

„Ah, a körülmények kényszerítettek, hogy
feledjem ígéretem, ép úgy, mint ahogy te is so-
kat elfeledtél. Elfeledted a régi szép időket, el
szerelmünket, melynek oly szomorú vége lett. El-
feledted az ígéretet, melyet nekem a wolverham-
toni parkban tettél, midőn épen Sir Tracy Harcourt
látogatását vártad. Így aztán bizony nem csoda,
ha én is elfeledtem az ifjuság és szenvedély nap-
jaiban tett ígéreteket és esküket.”

Bella türelmetlenül mozgolódott.

„Mit kívánsz tőlem?”

„Pénzt.”

„Pénzt nem adhatok, s ezt akkor sem ten-
ném, ha adhatnék is. Volt neked pénzed elég.
Tönkretettem magamat miattad, nem akarom fér-
jemet is tönkretenni.”

Bliethdale Róbert föl kaczagott.

„Férjedet!” kiáltá. „Hátha én ezt a férjet
fölkeresném, s elmondanám neki, hogy pénzt
kértem tőled a te és az én gyermekem ré-
szére, szóval a mi gyermekünknek, és te
vonakodtál adni, mi történnék akkor?”

„Férjem kinevetne, mint bolondot, a mi való-
ban vagy is. Menj hozzá ha akarsz, bánom is én.”

„All ön vele valami összekötésben?” kérte suttogva, halvány, reszkető ajkakkal. „Ez esetben tudnia kell, hogy ő megígérte, hogy soha sem fog közelkedni hozzám.”

„Blihedale Róbert, vagy mint nemelyek nevezik, Bligh Róbert.”

„Dehogyan?!” kiáltott Lady Bella rozsu pálastolt kíváncsisággal, — „ugyan ki volt?”

„Igen. Csaknem az egész világot beutaztam. Párisban, ha nem csalódom az ön barátai egyikével találkoztam.”

„Bizonyára nagy utat tett ön?”

„Angliától.”

„Ez a környezet nekem nagyon különösnek tetszik — mondá az ezredes, midőn Sir Tracy magukra hagyta őket — Nagyon soká voltam távol ezen örülni.”

„Az ezredes szemel folytatást rajta nyugodtak, s öt vizsgáltak.”

„Lady Bella ellenben nem oly nagyon látszott egyedül maradni.”

„Lady Bella iránt rendkívül udvarias volt, s nagyon látszólag örülni, midőn végre a Ladyval magas, egyenes, tartása katonás.”

„Ez az út — Denbigh ezredes — mintegy 50 éves lehetett, szürke fűrtös haja volt, növe

„Jó tehát — mondá Bella meglehetősen haragosan — el fogok menni. De ezredes úr, ön lovas ember, s hallgatni fog a dolog felől. Ha valaki keres, mondja, hogy hirtelen rozsu lettem. Különben nemsokára visszatérek.”

„Ne kísérem inkább kegyedet Mylady?” kérde az ezredes.

Bella megborzadt.

„Nem — mondá hevesen — magam megyek.”

A favágó-kunyhó, melyet Blihedale Róbert a találkozás helyéül megjelölt, ócska deszkákból volt összetákolva, s az uraság házi használatára vágott fa állt benne.

A belseje nem valami festői volt. Oldalai puszták, ablakai kitöredezve. Egy szék, egy asztal, s egy terméskövekből rakott tűzhely volt benne. A földön fűrész, fejsze, balta heverték szétszórva.

Hanem külső kinézésére egészen másforma volt. Egy nagyobbacska patak partján állt, melynek vizére, valamint a kunyhó tetetére is hatalmas gesztenyefák hajtották árnyas lombjaikat, a kunyhó ajtajából pedig egy gyönyörű fasorra nyílt a kilátás, melyek vége úgy enyészett el, mint valami alagút.

Blihedale Róbert a kunyhó ajtajában állt, s szivarozott, midőn Lady Bella Harcourt odaért.

„Ah! szép barátnóm!” kiáltott Róbert, midőn Bellát megpillantotta. „Már félni kezdtem,

„Támolygott inkább, mint ment sebnek.”

„E néhány pillanat alatt tíz évvel látszott idősebbnek.”

„E szavakkal fölkel, s az ajtóhoz közelkedett. Pedig legjobb, ha köztünk maradnak.”

„Hm! — mondá — különös találkozás. De várj csak, mielőtt dolgaimkat rendezzék, elküldöm a katonákat — különös találkozás. De saját nevet is említem hallá.”

„Alig lehetett már nagyobb hatással rá, midőn megnevezte, halálsápadt lett, s egy székre rogyott.”

„Dove Lőrincz, midőn Bill Hastie valódi nevet a melyen én.”

„Ugyanazon fejencczhez vitetett el az országból, územem, ön pedig Cecil Courtne, ki család miatt én Bill Rutherford vagyok, ki vadászás miatt számszám-En Sandy Jim apja vagyok a „fekete mocsár”-ról; előt meg akarom önnek mondani, hogy ki vagyok. Mindennek emlékezőtehetségem van, mint önnek. Mindennek-Ém! láthatja hát, hogy nekem mégis jobb

Végre is Dick kénytelen volt kegyelmet kérni. Már térdreest az utcakövezeten, egyik kezét feje fölé tartá oltalmul, másik kezével megtámaszkodott, nehogy egészen elessék.

Tom Spanker távolról egy rendőrbiztost látott közeledni. Erre tanácsosnak látta tovább állni; Dick is haza tántorgott, halálos gyűlölettel szívében, mely csak teljes bosszú áttal volt lecsillapítható.

Következő este Dove Lőrincz és Tom Spanker azon a keskeny utcácskán haladtak végig, mely Bill Hastie ideiglenes lakásához vezetett.

Ez utcácska egyike volt azon sokaknak, melyek Richmond városából kivezettek a szabadba, s az ügyvéd és őrök ezen végig haladva egy fáktól árnyékolt országútra értek, melynek mindkét oldalán árok húzódott végig, s melyen csak igen gyér nyomai látszottak az emberi életnek.

A ház, melyben most Bill Hastie tartózkodott, egy szalmával fődött kunyhó volt, kis távolságra az országúttól. Előreszén kis kert volt, melybe alacsony, zöldrácson ajtón át lehetett jutni. A kunyhó hátsórészén is volt egy kert, mely azonban nagyobbbrészt kőrökkel volt benöve, s határát egy széles büzhödött árok képezte.

Este a szegénység és elhanyagoltság jeleit kevésbé lehetett látni, s midőn az ügyvéd és őrök közeledtek a kunyhóhoz, az még meglehetősen csinosnak és regényesnek tünt föl előttük.

A részrehajlatlan hold csakoly szépen ezüstözte meg a rongyos kunyhót is, mihha palota lett volna.

Bittó Béni. dunaszerdahelyi kerület: Bartal János.

Sárosmege: zborói kerület: gr. Dessewffy Aurél. eperjesi kerület: Bujanovics Sándor. héthársi kerület: Leskó István. girálti kerület: Dessewffy Kálmán.

Somogyemege: marczalii kerület: gr. Széchenyi Pál. szili kerület: gr. Hunyady László.

Szabolcsmege: tiszalöki kerület: gr. Dessewffy Aurél.

Szilágymege: sz.-somlói kerület: gr. Bánffy Albert.

Vasmege: körmendi kerület: Pázmándy Dénes.

Veszprémege: zirczi kerület: Hunkár Sándor. n.-vázsonyi kerület: Molnár Aladár.

Zalamege: lendvai kerület: Veszter Imre. sz.-gróti kerület: Bessenyei Ernő.

Zemplémege: király-helmeczi kerület: Füzessey Sándor. megyaszói kerület: Potoczky Dezső.

Függetlenségi pártiak:

Czegléd: Verhovay Gyula. Eger: Szederkényi Nánd. Hajdu-Böszörmény: Solymossy Bálint. Hódmezővásárhely: Németh Albert. Makó: Verhovay Gy. Nyiregyháza: Vidliczkay József. Szeged: I-ső kerület: Simonyi Ernő, II-ik kerület: Kállay Ödön. Szentés: Simonyi Ernő. Zenta: Majoros István.

Abaujmege: szepsi kerület: Tischler Vincze.

Baranyamege: sásdi kerület: Sikovics Tamás. sz.-lőrinczi kerület: Mende Bódog. szalántai kerület: Nagy Ferencz.

Barsmege: lévai kerület: b. Mednyánszky Árpád.

Biharmege: bárándi kerület: Hegeyessy Márton. székelyhídi kerület: Kiss Albert. hosszupályi ker.: Thuolt István. b.-ujfalusi kerület: Csanády Sándor.

Borsodmege: esáthi kerület: Bódog Albert.

Csongrádmege: tápéi kerület: Madarász Jenő.

Fehérmege: rácz-almási kerület: Tassy Béla. esákvári kerület: Sárközy Aurél.

Hajdumege: nánási kerület: Sós Gábor. nádudvari kerület: Sembery István.

Hevesmege: gyöngyös-patai kerület: Kaszap Bertalan. fügedi ker.: Almássy Sándor.

Jász - Nagy - Kun - Szolnokmege: kun-szent-mártoni kerület: Komjáthy Béla.

Komárommege: nagyigmándi kerület: Micsky Lajos. ócsai kerület: gr. Somssich Iván.

Pest-Kiskunmege: abonyi ker.: Degré Alajos. d.-pataji kerület: Sza-

bélyi Antal. monori kerület: Katona Lajos.

Somogyemege: szigetvári kerület: Fornszek Sándor. kaposvári kerület: Gáspár Lajos. lengyeltóti kerület: Szalay Imre. csurgói kerület: László Imre.

Szatmármege: fehérgyarmati kerület: Kende Tibor.

Tolnamege: szegzárdi kerület: Geiszt László.

Udvarhelymege: kereszturi ker.: Orbán Károly.

Veszprémege: veszprémi ker.: Eötvös Károly.

Zalamege: egerszegi kerület: Csertán Károly. tapolezai kerület: Verhovay Gyula. baksai kerület: Turgonyi Lajos. z.-egerszegi kerület: Csertán Károly.

Párton kívül állanak:

Györmege: győrszigeti kerület: gr. Hóderváry-Khuen Károly.

Jász-Nagykun-Szolnokmege: karcazi kerület: Varró Soma.

Pest-Kiskunmege: szt.-endrei kerület: Lupa Péter. ráczkevei kerület: Rakovszky István.

Pozsonymege: galanthai kerület: Simonyi Iván.

Somogyemege: nagyatádi kerület: gr. Somssich Imre.

Szörénymege: karánsebesi kerület: Doda Traján.

Nemzetiségiek:

Szeben város: I-ső kerület: Gebel Károly. II. ker. Kästner Henrik. Zombor: Maximovits; Brassóból: Zay Adolf; Szebenmegyéből: Arcz Albert és Kaiser János.

Bosznia okkupálása.

Bosznia egész harczterré nőtte ki magát, elég alkalmat nyújtva katonáinknak, bebizonyítani vitézségüket. Nem is hagynak hátra kívánnivalót, mert nemesak az égalji- és időviszontagságokkal küzdenek meg igazán hősiessen, de a fölkelő csapatoknak is több ízben megmutatták, hogy nem tanácsos velük bolondozni.

Nevezetes győzelmet arattak többi közt Zepesénél. Erről beszél most minden lap s beszél minden ajk. A megszálló csapatok Maglajtól Zepese felé vonulva, a két helység közt túlnyomó számú fölkelőre és rendes török katonaságra akadtak. A mieink, nyolcz zászlóalj, három hadoszlopban nyomultak előre, és pár óra alatt az ellenséget kiszorították első hadállásából. De az még erősebb állást foglalt a hegyeken, s csak az összes csapatok tudták onnan hátranyomni. Ez alkalommal elfogtak egy Szerajevó felől jött anatóliai redifzászlóaljat, elszedték fegyvereiket s a maglaji erődbe kísérték. E katonák közt hét török tiszt

is van. Négy löporos szekeret is foglaltak el. Az ellenség sok halottat és hétszáz foglyot vesztett, mi pedig ötvennyolcz halottat és sebesültet. Kubin főhadnagy a Hartung tartalékezedrebből elesett. Philippovics tábornagy többször exponálta magát kíséretével együtt az ágyutűznek, de kár nem történt bennök. Az ellenséget a zepesei győzelem nagyon megingatta s a hírek „döntő”-nek mondják. De a hírek nagyon szűkszavúak. A fölkelők a telegraphot elrontották, a viharok is megkuszálták a sodronyokat, s ezért nehéz a közlekedés. Ezt mondják. De ha arannyal is kellene fizetni minden betűt, egyet mégis megkivánhat és követelhet Magyarország a főparancsnokságtól: hogy hozza nyilvánosságra az eseteket és nehéz sebesültek neveit. Hány részvétméltó család van már napok óta a legszomorúbb kétségben? E hallgatás rosszabb a biztos gyásznál, mert oly rémhírekre ad okot, mint a minők szombaton és vasárnap voltak országszerte elterjedve. — Philippovics tábornagy Magláj lakosaira, kik a fél-escadron huszárt orvul lödözték le, ötvenezer frt. hadi sarcot rótt, ama bosnyákokat pedig, kiknél az esetek valami holmiját találják, rögtön kivégzik. Mint mondják, a bosnyák mozgalmakat egy francia menekült szervezi. Szerajevóból pedig az életveszélylyel, kerülő utakon Bródba jutottak harezias készülődés hírért hozták. A csapatokat folyton toborozzák, a hidakat lerontják, s mindenfelé, de kivált a branduki szorosban nagy ellenállásra készülnek. — Herczegovinában esőndesebben folynak a dolgok. Sztolczába rövid esetepaté után bevonultak a vadászok, s a mosztári pasát, Alit, egy kis csapat-demonstrálás által rá lehetett venni, hogy háromezer nizamjával végkép elvonuljon. — Konstantinápolyból „leghatározottabban” biztosítják, hogy a porta erélyes utasítást küldött Szerajevóba a lázadás megszüntetése iránt. Hangsúlyozta, hogy az osztrák-magyar csapatok nem mint ellen, hanem mint barát, jogos konvenczió alapján lépnek bosnyák földre, s minden ellenállás céltalan és káros. — Ujabb hírek szerint: vasárnap esapataink megszállták Travnikot, s az összeköttetést Banjalukával helyreállíták. Würtemberg herceg tábornagy jelentése szerint: Varcas, Vacut és Jaica helyiségekben hét tiszts 160 legény fekszik, kik a 6-diki és 7-diki csatározásokban sebesültek meg.

A legujabb hírek szerint az út egész Szerajevóig tisztán állt esapataink előtt.

A tizenharmadik hadtest derékhada és a hetedik hadosztály egyesült a szerajevói országuton, és északnyugat-

ról, a tizennyolczadik hadosztály pedig délnyugat felől közeledik a bosnyák főváros felé. A börzén már az a hír is elterjedt, hogy a csapatok bevonultak Szerajévóba s Hadszi Loját elfogták. A bevonulás híre persze még kissé anticipált, mert ha lohadóban is a lázadás tüze, korán volna még Szerajévó falán képzelni a császári lobogót. Hercegovinában sikerrel foly az okkupáció; a fölkelőknek fogyatékán a bátorsága, s az okosabbak hazasutytyannak tűzhelyeikhez. Joannovics altábornagy elfoglalta a kenyiczai utakat, s a csapatok uralkodnak az egész Narenta-völgy fölött; a szakadékokban már nem lappanganak fölkelők, s a folyón átvezető hidak mind épek. Joannovics báró Mosztárban már a béke műveivel foglalkozik: újraszervezi a közigazgatást. Híre jár azonban, hogy a lázadók magát Mosztár városát akarják megtámadni; de ez még mineddig nem történt meg, s intézkedéseket tettek, hogy a megrohanás ne találja készületlenül az őrsereget. Legkevesebb babért terem az okkupáció a gróf Szapáry László altábornagy hadteste számára. Samácztól Zvornikig kellett volna vonólnia, de csak Gracsaniczáig érhetett; sokat kellett küzdeniök a lázadók ellen, élelemben nagy szükségét szenvedtek. Tuzla mellett ütközet volt egy hét-nyolczszáz főnyi fölkelő csapatral, mely egy órai harc után megszaladt. Huszonhat emberünk esett el, hatvan pedig megsebesült. Az égálji fáradtságok miatt sok kár esett a szekereszet lovaiban. Az apró erdélyi és szlavóniai lovak elpusztultak, s a legénység maga vontatott nehány társzekeret. Most Gracsaniczában van a hadtest. A porta, ugy látszik, letett minden reményről, hogy a „lázasnak még sikere lehessen. Mehemed Ali pasát kormánybiztossá nevezték ki, a fölkelők lecsöndesítésére. Tán ez a hír kombináltatta a „Journál des Débats“ vezérezikírójával azt, hogy a lázadás nem a porta vagy a törökbarát lakosság műve, hanem egyszereüen Oroszország és a panszláv szövetség fondorlata. Bécsi lapok hozzák a furcsa hirt, hogy a szerajevói olasz konzult Perrotot, a fölkelésben való részvételért elfogták. Kik, hol, arról hallgat a krónika. Csak találgatni lehet a dolgot, és pedig úgy, hogy Perrot urról, Hadszi Loja e jó pajtásáról az olasz kormány kijelenté, hogy legujabban nem is volt Szerajévóban, s csak most megy állomására. Alighanem ez utja közben került csapataink kezébe a jeles politikus férfiú.

Udvari hírek.

Király ő felsége e hóban bajosan meg már Ischlbe, a boszniai események miatt.

Királyasszonyunk jövő őszszel ismét Angliába megy rókavadászatra, még pedig Irországba, hol a csinos Woodlans-kastélyban fog lakni.

Személyi hírek.

Horváth Cyrill egyetemi tanár s a budapesti kegyesrendház érdemdús tagja a napokban tartotta félszázados áldozárságának aranymiséjét. A sok szerencsekivánathoz mi is csatoljuk a mienket.

Kees altábornagy pedig, fővárosunk köztiszteletben álló térparancsnoka, ezüstmenyekzójét ünnepelte a héten.

Hymen.

Br. Bálint József a napokban tartá kézfogóját Bélydy Georgine grófkisasszonnyal Előpatakon.

Sinkovics József nagyváradi főreáltanár jegyett váltott Fodor Ilon kisasszonnyal Deésen.

Furkó Benedek közokt. minisztr. irodatiszt eljegyezte Uhlárik Anna kisasszonyt Esztergomból.

Kovács Jenő nagyváradi járásbíró-sági jegyző, és Csányi Rózsa kisasszony jegyett váltottak.

Sallay Dezső fővárosi fiatal mérnök a jövő hóban vezet ioltárhoz Hoffmann Mariska kisasszonyt.

† Halálozások.

Novák Kálmán, Székesfehérvár volt polgármestere, jeles ügyvéd, mult szombaton elhunyt.

Jakabfalvy József, nagybátori köztiszteletben állott polgár a napokban jobblétre szenderült 72 éves korában.

Br. Pongráz Emiliát, özv. br. Pongráz Lajosné szép és kedves leányát mult hétfőn elragadta a halál. 16 ik évében járt.

Béke poraikra!

Vegyes hírek a fővárosból.

Hirrovataink a képviselőválasztási és bosznia érdekes események halaszthatlan közlése folytán meglehetősen rövidülést szenvedtek.

A Zrinyi-ömléket Gerenday szobrász műhelyiségéből a héten leszállították Szigetvárra, hol felállítják, s közelébb ünnepélyesen leleplezik.

Az Eötvös-szobrot csak jövő év május havában fogják felállítani, mivel a szobor egy részét újra kell önteni.

A honvéd-menházra br. Baldácsy 600 forintos alapítványt hagyott.

A vinczellér-képezdeben e hó 23-kán d, u. 4 órakor lesz a vizsgálat, **Istóczy** zsidólló lapja megszűnt. Nem praenumerans.

Vegyes hírek a vidékről.

Báró Baldácsy Antal holttetemeit kedden helyezték örök nyugalomra Bélián, az elhunyt nagy számban megjelent rokonságának és a közeli és távoli környékről összesereglett nagy közönségnek részvéte mellett. Számos testület is képviseltette magát a nemeskeblű hazafi temetésén, többek között a budapesti ref. hitközség is. Szántóffy ezimzetes püspök Esztergomból végezte az egyházi szertartást, a mely után a Budapestről jött veteránok a koporsót vállaikra emelték, s a családi sírboltba vitték. — Bélián az elhunytért gyászisteni tisztelet tartatott. Számátlan koszoru díszítette az elhunyt báró koporsóját, melyek közül a legdíszesebb a „Baldácsy alapítvány“ bizottságé volt.

Viz alatt áll a Hernád völgyének nagy része. Az áradás itt nagy károkat okozott.

Balesetek és elemi csapások.

A tüzesetek ez idő szerint nagyon gyakoriak a fővárosban; alig múlik nap, hogy egy-két tüzeset elő ne fordulna.

Nagy szerencsétlenség. Pozsonyban a dinamitgyár szombaton délután négy óra felé felrobbant, s borzasztó pusztítást s nagy kárt tett. Két ember halt meg. Szerencse, hogy csak e két ember dolgozott a gyárban, s így több nem esett áldozatul. Az egyiknek neve Góczy Samu. Ezt a műhelyt környező vizárookban találták meg; külső sérülés nem volt rajta, s alkalmasint a légnymomás ölte meg. A másik munkás neve Patek. Ez eleintén elfutott a fejlődő gáz láttára, de ismét visszatért.

Nagy tűz volt borsodmegyei Mocsony faluban a napokban. 26 ház leégett. A kár igen nagy.

Vegyes hírek a külföldről.

A bolgár trónra Bibeseó György roman herceget kezdik emlegetni.

A muszka gárda e hó 19-én kezd elpakolni San-Stefanóból.

Hatezer arany hadi sarzot vetett ki Hadszi Lója a szerajevói zsidó községre.

Jótekonysági rëndjelet alapit a török szultán, melyet bármely hitfelekezetű egyén megnyerhet.

Földrengést éreztek Innsbruckban mult pénteken délben.

Beaconsfield lord betegeskedik. Az utóbbi nagy tevékenység nagyon megerőltette a már 75 éves diplomatát.

Felrobbant a „Szulina“ nevű muszka torpedónaszád. Öt gépész és két matróz veszett oda, a többi megmenekült.